Expediind talonul din pagina 16 primiţi
GRATUIT
o carte editată de NEMIRA

JURNALUL® S.F.

Nr. 71 | Anul III ■ Săptămînal de Science – Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei

euROcon 1994 - Timişoara - 26-29 mai
INFORMAŢII

Cu paşi mici pe o curbă deschisă

Chestia asta cu premiile a început să mă sîcîie anul trecut, prin noiembrie, într-o duminică, la ora amiezii. Eram într-o sală prea mare, înconjurat de nişte oameni care păreau să nu ştie ce caută acolo.

Urma să se citească o listă cu premii - listă stabilită de un juriu ce muncise asiduu (presupun!) de vineri seara. Da' n-a fost să fie aşa pentru că unui împătimit al literaturii (inclusiv F & SF) i-a venit să pună o întrebare cîş: ce categorii de premii dăm? şi de aici - aparent - a început haosul. Unul mic, e drept, ordonat pînă spre seară, dar simptomatic.

Chiar aşa, ce premiem? Şi cine stabileşte premiile? Nu mai formulez şi întrebarea "pe ce criterii" că mă apucă iar durerea de cap. Acolo, la Ploieşti, erau clare doar două chestiuni: că trebuie să se acorde nişte premii şi că textele/activităţile de premiat ţineau de F & SF. În rest, ceaţă groasă şi în loc să aplaud nişte premianţi fericiţi de situaţia lor, am plecat spre casă cu gîndul amar al unor Hugo, Nebula, Bram Stoker... sîcîindu-mi neuronii.

Premiile ar trebui să fie bucurie atît pentru premiaţi, cît şi pentru cititori, etalon pentru editori, obiect de studiu pentru teoreticieni. Dar nu sînt. Le lipseşte atmosfera specifică, concurenţa, avantajele...

Am ocazia destul de des să şi citesc textele premiate peste ocean, nu numai să le văd listate în vreun "raport" de convenţie şi realizez că nu degeaba se fac selecţii preliminare, iar juriul stabilit şi anunţat cu foarte mult timp înainte este constituit pe criterii stricte, de competenţă şi rezultatele sînt pe măsură: textele/activităţile premiate sînt un etalon şi asigură consacrare, glorie, admiraţie... Iar festivitatea de premiere este realmente o festivitate. Nemulţumirea asta se cerea totuşi verificată - citesc eu multe dar nu tot - aşa că am luat la răsfoit ANTICIPAŢIA, JSF-ul şi SUPERNOVA. La MAGAZIN şi la STRICT SECRET nu m-am uitat pentru că, din motive pe care le-om elucida altă dată, sînt rupte de fandom.

Şi iată ce-am găsit.

Avem o mulţime de premii cu caracter local: Cluj/Papilian, Buzău/Pozitronic, Giurgiu/Quo Vadis?, Timişoara/Helion, Braşov/Brain, Bucureşti/NEMIRA, Atlantykron, Iaşi/Quasar, Iaşi/Supernova, Bucureşti/Mihail Ionescu (Anticipaţia), Bucureşti/JSF. Aş zice chiar că sînt prea multe şi nu sînt foarte sigur că asta foloseşte fandomului. Iar textele, culmea, se pot citi toate (cu mici excepţii) numai în JSF. În Anticipaţia n-am găsit nici unul (iar dacă o fi fost vreunul, de unde să ştiu că a fost premiat, că doar nu umblu cu listele de premii după mine!)

Iar în Supernova doar 2-3. Chiar aşa, SN-ilor, de ce nu publicaţi premianţii de la Quasar'94? Bine, ştiu că mai sînt şi o puzderie de fanzine şi fanzinaşe dar cum tirajul lor este de regulă sub suta de exemplare, nu le-am luat în considerare. Dar nu avem premii naţionale. Sînt convins că pentru afirmaţia asta, organizatorul Romcon-ului, F.N.T.S.F.-ul, se va uita chiorîş de tot la un provincial care a refuzat să i se alinieze. Da, nu avem, pentru că, deşi de-a lungul anilor s-au dat premii, eu-cititorul nu sînt deloc impresionat de ele. Şi dacă îmi mai amintesc şi de modul de acordare a premiilor la PLOCON'94, îmi pun întrebări şi asupra caracterului de "naţional" al Romcon-ului.

Dar, dacă, de bine, de rău, premiile Romcon-ului există, cele date de profesionişti nu există deloc. Nici măcar ca intenţie. Există un ProConSF (la care s-ar părea că sînt şi membru deşi n-am primit niciodată o confirmare oficială), există World SF - România, există ARSFan (la ei am plătit şi cotizaţie!) dar nimeni nu-şi bate capul să organizeze un premiu dat de profesionişti.

Ori, poate că nu are cine să dea acest gen de premii, profesionistul într-ale SF-ului urmînd să apară doar de acum încolo.

Şi nu avem nici "atmosferă" pentru premiile existente. Se face puţin (prea puţin!) tapaj imediat după decernare, apoi sînt date uitării. Chiar acum, cînd scriu aceste rînduri, încerc să-mi amintesc titluri premiate în anii trecuţi şi nu-mi vine nici unul în minte. Iar dacă eu, care sînt băgat pînă-n gît în SF, mă aflu într-o atare stare, ce să mai zici de cititorul asaltat de sandrabraune? Mi-l amintesc, în schimb, pe CeTePe (uneori cîrtup, un cîrtup drag mie pentru că are obiceiul să pună degetul pe rană), pentru cei mai tineri (na, că am ajuns s-o zic şi pe-asta) Cristian Tudor Popescu, întrebînd într-un miez de noapte ieşeană: "Cîţi dintre voi aţi citit APORISTICON?" Şi, după precizarea că se adresează tinerilor, constatînd că nu mai rămăsese nici o mînă ridicată. Şi mai că-mi vine să-i dau dreptate să afirme că odată cu Ceauşescu s-a dus şi SF-ul românesc. Un anume SF, născut de reacţiunea peceristă şi nu avem nici un chef să lăsăm lucrurile aşa.

P.S. Chestia pe care tocmai aţi citit-o am scris-o în direct, cu nişte gînduri mai vechi. Aproape că mă rog să fi făcut erori care să genereze nişte răspunsuri şi poate chiar şi o polemică. Iar dacă n-am greşit, voi reveni.

Dan POPESCU

ISTORII ALTERNATIVE

Promiteam, în SUPERNOVA nr 23, că istoriile alternative de origine franceză le voi trata separat, pe motiv de francofonie. Aici e separatul! Şi încep spunîndu-vă că, în istoria modernă, francezii sînt printre primii care şi-au imaginat lumea avînd şi alt curs decît cel ştiut, încă la1732 apărea "Les aventures de M. Robert Chevalier, dit de Beauchene, capitaine de filibustiers dans la nouvelle France" de Alain-Rene Lesage, în care amerindienii descoperă Europa şi nu invers, un text la marginea I.A. dar avînd meritul de a fi foarte timpuriu. În continuare, vă propun să ne imaginăm o carte de istorie scrisă sub semnul ucroniei, pe malurile Senei. Aparţinînd unor autori diferiţi, capitolele se mai suprapun din cînd în cînd, dar ce contează (Jean e-alături)?

1.Cleopatra suferă (doar femeile sînt în stare de asemenea suferinţă) o operaţie estetică (nasul, ştiţi povestea: dacă nasul Cleopatrei ar fi fost mai mare, alta ar fi acum faţa lumii), Iisus este otrăvit şi altele la fel sînt puse în seama unui călător temporal de Jacques Riqaut în "Un brillant sujet" ("Un subiect nemaipomenit", 1934).

2. Pilat din Pont îl găseşte pe Iisus nevinovat şi îl eliberează. Ce se întîmplă mai departe, este uşor de imaginat (dincolo de bucuria libercugetătorilor): fără răstignire, fără martiriu, deci, creştinismul n-a mai existat. Alternativa o oferă în "Pontius Pilate" ("Pilat din Pont, 1961) Roger Caillois (cine spunea că SF-ul este la marginea literaturii? Sau numai literatura proastă, scrisă de autori mediocri e SF?! - vedeţi şi cazurile Borges, Huxley şi, pentru film, Tarkovski).

3. Dacă n-ar fi putut fi evitat, creştinismul putea fi suprimat totuşi. Este ceea ce face Constantin cel Mare în "Ptah Hotep: Roman" ("Romanul

lui Ptah Hotep" de Charles Duits, 1971). Pe acest fundal, este prezentat un viitor îndepărtat, de sorginte egipteano-romano-arabă.

4. "Ma republique" (Republica mea, 1971) de Jean Claude Izouard Delisle de Sale chiar aşa este prezentat: un text de istorie a Franţei, al cărui capitol 21 speculează asupra unei alternative la revoluţia franceză, în condiţiile unui rege Ludovic XVI mai puternic. De unde se vede că nici o revoluţie nu este perfectă.

5. Napoleon nu se împotmoleşte în zăpezile Moscovei şi trece mai departe. Unde? Ar fi prea mult, chiar şi pentru "Napoleon apocryphe" ("O istorie apocrifă a lui Napoleon", 1841) de Louis- Napoleon Geoffroy-Chateau. Este prima istorie alternativă la dimensiunile romanului.

6. Ajungem în vremurile părinţilor noştri datorită lui Jean Mazarin cu a sa "Istorie deturnată" ("L'histoire detournee", 1984) în care Germania cîştigă cel de-al doilea război mondial folosind armele atomice. Evident (pentru autor) că după asta urma al treilea război, început în 1989, contra Japoniei.

7. Şi din punctul ăsta, lucrurile încep să devină foaaarte interesante. Vă spun doar titlul: "La republique populaire de France, 1949-1981; De l'assasinat du general de Gaulle (12 juin 1949) au coup d'etat du general Massu (11 mai 1981)", 1984, de Maurice Goldring. Ce să vă mai traduc, că destui ne-au tradus cincizeci de ani...

8. Cîţi dintre cei născuţi în 1968 ştiu ce se întîmpla atunci în Franţa? Mai nimic: studenţii vroiau să schimbe lumea, Jean-Paul Sartre plîngea pe trotuar că pe el nu-l arestează nimeni şi deasupra tuturor plana lozinca "O viaţă nu valorează nimic, dar nimic nu valorează cît o viaţă" (Andre Malraux). O alternativă la astea o propun Frederic Bon şi Michel-Antoine Burnier în "Si mai avait gagne: facetie politique" ("Dacă mai '68 ar fi cîştigat: o glumă politică,1968): mişcarea din mai a dus la o revoluţie socialistă pe sub podurile Senei. Dar francofonii din noi nu ne lasă să ne bucurăm la ideea că şi capra altora putea fi roşie.

9. În aceeaşi perioadă, un descendent al doctorului Frankenstein reuşeşte să prelungească vieţile lui Albert Camus, Gerard Philippe şi Boris Vian. Cum ar fi influenţat ei istoria ulterioară a Franţei? Asta e întrebarea pe care şi-o pune Jean-Paul Andrevon (în sfîrşit, un scriitor de SF cunoscut şi de noi!) în "Qu'est-ce qu'il faisait le jeune docteur Frankenstein, en mai '81? et en mai '68?" ("Ce făcea tînărul doctor în mai '81? dar în mai '68?", 1984).

Am pune şi noi nişte întrebări de genul ăsta dar cine ne-ar răspunde, cine?

Michael Haulică

COLȚUL MUFISTULUI

UN VEAC DE SUPERLOVE

De-a lungul a 27 săptămîni (cînd or fi trecut?) SUPERNOVA a inventat rubrici, pagini, a trecut de la texte la știri, a inventat un fel de a scrie, s-a inventat pe sine - dacă nu îndrăznesc prea mult. Știrile săptămînale, din ce în ce mai multe, contrar chiar așteptărilor noastre (ce se poate întîmpla, săptămînal, într-o literatură - SF - care a murit odată cu multiubitul?) au plecat dintr-un colț de pagină ca să ajungă, la nr.26, să umple două pagini (adică 2/3 din întreg). Dacă vrei, poți. Așa e, domnilor capitaliști, așa e. Victoriile sînt ale celor ce și le doresc.

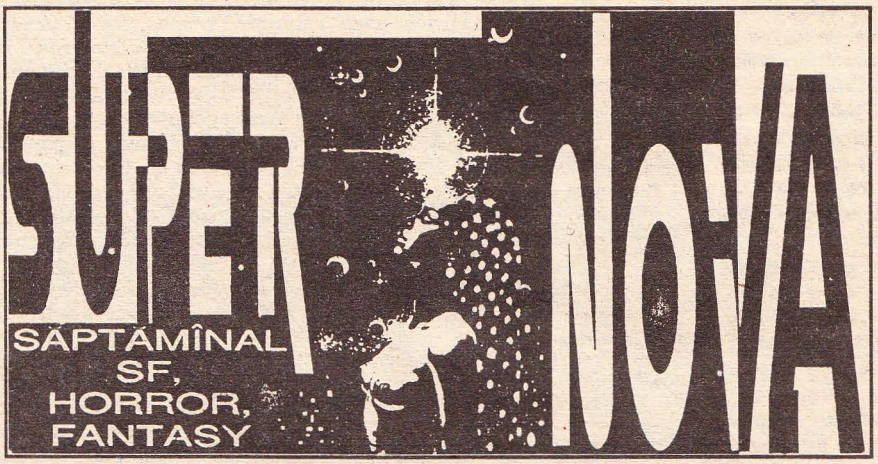

Așa am ajuns să avem, de fiecare dată, "BOOKSHOP" - noutăți editoriale americane sau britanice în domeniul horror, dar și "Edițurile pe firul scurt" unde semnalăm producția românească de carte, ca și prezentarea periodicelor de profil: JURNALUL SF, CPSF ANTICIPAȚIA, paginile săptămînale din CURIERUL NAȚIONAL și STRICT SECRET. La fel știrile din lumea fanilor și a creatorilor de SF, grupate sub genericul "FANDOMITĂȚI". Nu chiar permanente, dar destul de frecvente, sînt alte rubrici ca "VIDEODROM" - dedicată filmului, ca și "Making movies" - unde au fost prezentate , pînă acum, amănunte din culisele realizării filmelor "Alien" și "Bram Stoker's Dracula". Ar mai fi "Istorii alternative" - o incursiune în domeniul ucroniei, "Cuvîntul care îndoaie" - culegerea noastră de perle din negîndirea contemporanilor, "Colțul Mufistului" - unde au fost abordate fanzinele anului 1993, premiile și premianții, o retrospectivă a SF-ului românesc în anul trecut dar și alte subiecte care ni s-au părut că merită a fi puse în discuție. O rubrică apreciată de cititori a fost "Dicționar" care a găzduit informații despre Jean-Pierre Andrevon (SN/7), William Gibson (SN/8), George Orwell (SN/9), Dean R. Koontz (SN/10), H.P. Lovecraft (SN/13,666 - special horror), James Herbert (SN/16), John Saul (SN/20) și William Peter Blatty (SN/25). Rudă apropiată i-a fost "Fantasy Art" dedicată marilor graficieni: Boris Vallejo (SN/1), Michael Whelan (SN/2), Rodney Matthews (SN/3), Frank Frazetta (SN/4 și poster în SN/7), Oliviero Berni (SN/5), Rowena Morrill (SN/6), H.R. Giger (SN/13,666 și poster în SN/20). Același succes l-a avut și serialul despre STAR TREK și sperăm să-i aibă și cele mai noi rubrici: "Maeștrii literaturii fantasy" (debutantă în SN/25 cu prezentarea lui Robert Ervin Howard) și "De la fan la fan" - interviuri cu sefiști notorii, din care, cei dintîi a fost Adrian Bănuță (SN/27).

Bineînțeles, n-am uitat literatura propriu-zisă, textele, poveștile, că ele sînt hrana noastră cea de toate zilele. Nu voi da o listă integrală a textelor publicate de noi în 27 de apariții, dar cîțiva autori din cei 33 abordați merită a fi pomeniți, pentru a vă face o imagine a ceea ce ne-am dorit să fie SUPERNOVA: Isaac Asimov, Clive Barker, Robert Bloch, Fredric Brown, Octavia E. Butler, Robert A. Heinlein, Stephen King, Dean R. Koontz, Michael Swanwick, Jack Vance traduși de Florin Mircea Tudor , Mihai Dan Pavelescu, Dan Popescu sau Mihai Samoilă pentru a nu-i dezvălui decît pe traducătorii cu care colaborăm frecvent) dar și românii Aurelius Belei, Ana-Maria Negriilă, Don Simon cărora ne-a făcut o deosebită plăcere să le publicăm, în premieră, textele. Ne pare rău pentru cei pe care, din diverse motive, nu i-am putut publica dar timpul nu e pierdut, SUPERNOVA va apare și în continuare. De asemenea, sperăm să colaborăm și cu alți autori, ieșeni sau nu, laureați sau nu cu premiile SUPERNOVA 1993.

Bineînțeles că am ajuns și aici. Primele premii care vin să recunoască valoarea unor autori și a unor texte, pe secțiuni, clare, ca să nu mai fie nevoie să comparăm o schiță cu o nuvelă, și luînd în considerare întreaga producție a anului 1993 - au fost cele acordate de SUPERNOVA. Ne-ar fi bucurat nespus dacă inițiativa cotidianului "Evenimentul" din Iași ar fi fost urmată și de altele asemănătoare. Dar și pentru asta mai este timp. Cîndva, în acest Colț al mufistului din SUPERNOVA/19, spuneam: E timpul ca întîlnirile fandomului, festivalurile, concursurile sau cum le-om mai numi, să depășească faza de reuniuni uteciste făcute pe bază de voluntariat, fără bani, cu masa servită la cantină și cazarea în dormitoare de zece paturi, cu premii în diplome și alea trase la imprimante șchioape pe hîrtie bleagă A4.

Ar trebui să respectăm SF-ul, respectîndu-ne pe noi, mai întîi. Cîtă vreme noi, ăștia care-l facem și-l iubim, îl tratăm ca pe o cenușăreasă, cum putem avea pretenția ca ceilalți să-l ia în serios? Ca să-l impunem, trebuie să facem din el o vedetă. Numai talentul se naște, vedeta se face. Ca să-ți vinzi marfa, trebuie s-o prezinți în ambalajul care o definește. Nu putem scoate SF-ul în lume, de fiecare dată, în trening. Sau în capot și cu bigudiuri. Haideți să vedem cum îi stă și în ținută de seară. S-ar putea să ne placă. Și să ne îndrăgostim din nou.

Michael Haulică

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director administrativ :
Titus GUVIR
Tehnoredactare computerizată
Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ
Culegere:
Doina PREOTU
Mihaela IVAN
Corectură:
Ancuța VINȚEANU
Montaj offset:
Daniel STĂNICĂ
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România Piața Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Harlan Ellison în România

În completarea biobibliografiei lui Harlan Ellison, apărută în JSF/68, venim cu textele publicate în România:

- "Fiara care-și striga iubirea spre inima lumii", trad. Ioana Robu, HELION 1991, STRING/2/1990 (The Beast that Shouted Love at the Heart of the World)
- "Călește-te, Arlechin!", trad. Ion Doru Brana, VATRA/8-10/1981, ANTARES/2/1992 ("Repent, Harlequin!" Said the Ticktockman — NEBULA/1965)
- "Hadj", trad. Constantin Cozmiuc, JSF/59/1994 (Hadj — NEBULA/7)
- "Jefty", trad. Mihai Dan Pavelescu, JSF/53-55/1994 (Jefty is Five — HUGO, NEBULA, LOCUS/1977)
- "N-am gură și trebuie să urlu", trad. Ion Doru Brana, STRING/1/1990 (I Have No Moth and I Must to Scream)
- "Pasărea morții" , trad. M. D. Pavelescu, JSF/65/1994 (Death Bird - HUGO/1973)
- "Salvatorii", trad. Vladimir Rodina, Almanah România Literară 1987
- "Ziua în care arde cerul", trad. ?, Zona crepusculară/1/1991
- "De la A la Z în alfabetul de ciocolată", trad. Mihai Dan Pavelescu, CPSFA/505-508/1993, 1994

JURNALUL® S.F.
Premiul Convenției Naționale de SF 1993
Editat de :
INTACT
CORPORAȚIA INTACT PENTRU CULTURA SI ARTA

COLECTIVUL DE REDACȚIE :
Adrian BĂNUȚĂ *(Redactor șef)*
Dan MERIȘCA, Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ,
Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUȘU,
Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU,
Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU
Isabela ION *(Redactori)* Marian IRIMIA *(fotoreporter)*
ADRESA REDACȚIEI :
Șoseaua București-Ploiești,
nr. 25-27, sector 1, București.
Tel. 3127135, 3129366, 3129945

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

dicţionar

Ramsey CAMPBELL

Ramsey Campbell s-a născut în Liverpool la 4 ianuarie 1946, singurul fiu al unei familii ce avea curînd să se destrame, nu legal, ci moral. Din cîte singur mărturiseşte în introducerea la ediţia completă a romanului său "The Face That Must Die", vinovat era tatăl său, un poliţist certăreţ şi beţiv. Faptul a marcat-o profund pe mama sa care de-a lungul anilor se retrage în lumea ei interioară, devenind pur şi simplu o schizofrenică dar şi o paranoică cu o idee fixă: toată lumea se coaliza împotriva ei. Atmosfera familială îşi va pune o puternică amprentă pe viitoarea carieră literară a lui Campbell. "Cu cît cercetezi mai îndeaproape personalitatea unui scriitor horror, cu atît vei fi mai conştient că el sau ea scrie o astfel de literatură pentru că într-un anume moment al vieţii i s-a întîmplat ceva care l-a şocat complet", declară el lui Douglas E. Winter ("Faces of Fear", Pan, London, 1990, paq.89). Toată această experienţă tragică a copilăriei este evidentă, de cele mai multe ori inconştient, în toate scrierile sale (de exemplu, în romanul "Incarnate"). Influenţat de scriitori precum Robert Aikman, Cornell Woolrich (William Irish) dar mai ales de Howard P. Lovecraft, de filme precum cele turnate în studiourile Hammer, vinde în 1962 lui August Derleth prima sa povestire "The Church In The High Street"; ea va fi publicată în 1964 de Arkham House într-un volum de imitaţii lovecraftiene, "The Inhabitant of the Lake and Other Less Welcome Tenants". În 1964 părăseşte şcoala şi se angajează mai întîi funcţionar public la o secţie financiară, apoi la o bibliotecă. În 1969 se căsătoreşte cu Jenny Chandler, fiica scriitorului australian de SF A. Bertram Chandler, pe care o cunoscuse cu prilejul Eastercon-ului de la Oxford. După scurt timp îi moare tatăl şi boala psihică a mamei sale se înrăutăţeşte din ce în ce mai mult. De-abia după decesul acesteia, în 1982, Campbell îşi dă seama că literatura horror pe care o scrisese vreme de două decenii era puternic impreqnată cu elemente autobiografice. "Am scris despre cele mai profunde coşmaruri pe care le-am avut în viaţă, înainte de a realiza care erau acestea. Nu ştiu cum am putut ascunde atîtea lucruri în cele mai îndepărtate unghere ale minţii mele (idem, paq.91). Ceea ce scria l-a ajutat în mare măsură să-şi păstreze intacte facultăţile mentale; era un fel de şoc catartic. Din 1973, odată cu apariţia volumului de povestiri "Demons by Daylight", Ramsey Campbell se dedică în întreqime literaturii şi recenziei de film. Se îndreaptă iniţial către nuvele, culegerile succedîndu-se la intervale regulate: "The Height of the Scream" (1976), "Dark Companions" (1982), "Cold Print" (1985), "Dark Feast: The World of Ramsey Campbell" (1987), "Scared Stiff: Seven Tales of Seduction and Terror" (1988), ultimul volum beneficiind de prefaţa lui Clive Barker şi de ilustraţiile lui J.K. Potter.

Cele şapte povestiri sînt de fapt variaţii pe tema "Fecioara şi Moartea" (pe plan cinematografic, "Frumoasa şi Bestia"), una din temele tabu pe care opera lui Campbell le atacă în profunzime (celelalte sînt, fără îndoială,

Ramsey CAMPBELL

COPYRIGHT DEPĂŞIT

Văduva aruncă o privire plină de regret vrafului de cărţi.

-Credeam că valorează cu adevărat ceva parale.

-Oh, doar unele, răspunse Tharne.

-Asta de exemplu, va aduce o sumă frumuşică. Dar din păcate soţul dumitale colecţiona cărţi fără vreun criteriu precis. Multe din ele nu mai valorează nici cît hîrtia pe care au fost tipărite. Uitaţi ce voi face - vă scap de toate hîrţoagele astea şi vă ofer cel mai bun preţ ce mi-l pot permite.

Numără cîteva bancnote, dar grămada de bani pe care o scosese din buzunar rămase aproape intactă. Incepu să transporte cutiile de carton pline de cărţi la furgoneta cu care venise - străbătu trei rînduri întunecate de scări, păşi pe o cărare pietruită năpădită de iarbă şi trecu printr-o poartă ai cărei stîlpi masivi erau îmbrăcaţi în muşchi. După trei drumuri începu deja să gîfîie. Doar rînjetul îi trăda satisfacţia; vizita fusese mai mult decît fructuoasă.

Străzi neîngrijite, pline de gropi, maşini ruginite tocmai bune pentru cimitire, bătrîni încălzindu-se la soare, cărucioare abandonate în faţa caselor în speranţa că un potenţial hoţ ar fura şi copilul respectiv pentru a-l adopta. Razele de soare reflectate de ferestre şi sticle sparte îl deranjau în timp ce străbătea străzile al căror asfalt dogorea deja, ridicînd valuri de aer cald. De-abia întrezărindu-se în oglinda retrovizoare, cutiile de carton semănau cu o persoană ghemuită în spatele său. Mirosul de praf ce emana din ele era mai persistent decît cel al străzii.

În cele din urmă ajunse acasă. O impunătoare clădire albă, în stil Georgian. Comparată cu această reşedinţă, furgoneta părea o jucărie mică şi extrem de ieftină aruncată în mijlocul străzii. Dar ce să-i faci, nu era recomandabil să arăţi a om bogat cînd cumpărai cărţi en gros.

Dădu drumul cutiilor în hol, la picioarele elegantei scări interioare. Secretara ieşi din biroul ei.

- Ceva interesant?

- Foarte! Cîteva ediţii princeps şi o mulţime de raritaţi. Omul ştia ce colecţiona.

- A sosit corespondenţa, spuse ea cu acelaşi ton cu care ar fi anunţat vizita poliţiei. Faptul îl deranjă: se mîndrea nespus cu cunoştinţele sale legale şi întotdeauna respecta legea.

- Ei bine, despre ce-i vorba?

- Din nou agentul american. Zice că ai obligaţia morală de a-i plăti văduvei lui Lewis pentru cele trei povestiri. În caz contrar - să vedem - "Va trebui să recomand în mod serios clienţilor mei să vă boicoteze antologiile".

- Chiar aşa? Ticălosul! M-ai bine l-ar boicota pe el. Faţa lui Tharne se înroşi brusc; de-abia îşi mai stăpînea nervii.

- Mai bine şi-ar îmbunătăţi cunoştinţele de ortografie decît să-şi bage nasul în treburile altora. Tipul n-a reînnoit niciodată copyrightul pentru acele povestiri, aşa încît nu datorăm nimănui nici măcar un penny. Şi, pentru Dumnezeu arată-mi şi mie vreun autor care să aibă nevoie de bani. Toţi se scaldă în gologani. Doar trăiesc din drepturile de autor! Un gînd care-i fulgeră brusc prin minte îl făcu să se încrunte.

- Oricum, ce dracu' are de-a face cu toate astea? Doar nu ea a scris povestirile.

Pentru a-şi calma nervii, începu să care cutiile în pivniţă. Sîngele îi bătea cu putere în tîmple. În timp ce despacheta cărţile, praful se ridică pînă la becurile fără abajururi. Pivniţa, deja întunecată din cauza rafturilor supraîncărcate cu publicaţii, deveni şi mai sumbră.

Ordonă cărţile în teancuri, schimbînd din cînd în cînd locul uneia în altă grămadă, de parcă ar fi făcut pasienţe. Cînd să pună asul, se opri brusc. "Povestiri din viaţa de dincolo" de Damien Damon. Practic o legendă. Cartea nu fusese niciodată tipărită. Descoperirea pica cum nu se putea mai bine. Volumul conţinea "Inoportunarea lui Diavolo" - exact ceea ce-i trebuia pentru noua sa antologie "Dreptatea de dincolo de mormînt". Suflă praful de pe copertă şi deschise cartea.

El avea să fie recompensat chiar şi în moarte. Mai tîrziu, îi puteau folosi corpul pentru disecţii? O, bineînţeles - dar numai după ce îi vor fi fost extirpate acele organe de care ar fi avut

nevoie spiritul său - şi după ce-ar fi îndeplinit Ritualul. Toate aceste condiţii au fost puse pe patul de moarte fiului său. Un blestem groaznic va dăinui, dacă cadavrul său nu-şi va găsi liniştea.

Într-adevăr, dacă averea tatălui ar fi putut acoperi cît mai repede datoriile fiului, aceasta ar fi fost o edificatoare poveste de respect filial. Şi totuşi într-o noapte cu lună plină, tatăl a fost scos precum un cartof din pămînt.

Riscînd să dea naştere la scrupule superstiţioase, fiul nu pomeni nimic celor de la disecţie. Era mai bine, căci şi aşa îşi dădură seama că dezgropaseră ceva necurat. Vocea îi lipsea, dar cadavrul avea alte metode de protecţie. Oamenii fură nevoiţi să-l apuce de încheieturi pentru a se feri de atingerea mîinilor reci. Chiar să-i fi putut închide buzele ţepene, tot i-ar fi simţit rînjetul. Oricum, niciunul nu voia să atingă buboaiele gelatinoase care-i umpleau faţa...

Tharne ştia povestirea. Tatăl, Diavolo, a fost disecat, dar membrele au continuat să colinde oraşul în căutarea celor care l-au trădat, pătrunzînd în gîtlejurile victimelor pentru a extrage organe similare celor furate de pe cadavru. Bună povestire gotică - plină de sînge şi pasionantă, dar ce nu trebuia luată chiar în serios. Aşa ceva nu se mai scrie astăzi - adevăratul filon gotic s-a pierdut de mult. Şi nenorociţii ăştia de scriitori se mai plîng că nu sînt plătiţi destul!

Un singur lucru îl deranja în toată povestirea. O mică greşeală de tipar -litera U mare în loc de I, dădea "nereal de mort" în loc de "mort de-a binelea."*

Ce caraghios - semăna cu "ne-mort". Doar nu avea să lase lucrurile aşa. Prin anii douăzeci cînd se imprimase singura ediţie, lumea mişuna de iliteraţi! Ei bine, de data aceasta textul va fi perfect. Ca orice antologie a lui Tharne.

Verifică restul textului, apoi îl dădu secretarei să-l rebată la maşină. Exact la timp. Peste un minut soneria îi anunţă sosirea unui colecţionar de cărţi, la fel de punctual ca şi el. Petrecură împreună o jumătăte de oră fructuoasă pentru amîndoi.

- Le-am achiziţionat chiar astăzi dimineaţă, spuse mîndru Tharne. Ţi le vînd pentru douăzeci de lire bucata.

Ziua continuă satisfăcător pînă în clipa cînd sună telefonul. Auzi vocea piţigăiată a fetei, apoi interfonul hîrîi:

- Romald Main vrea să vă vorbească.

- Oh, Dumnezeule. Spune-i să se ocupe de scris dacă mai ştie cum. N-am timp de pierdut cu fleacuri. Dar timbrul secretarei îl deranjă; avea o nuanţă de ineficienţă. Era timpul ca Martin să-şi dea seama că nu toată lumea putea fi speriată cu un simplu telefon.

- Nu, aşteaptă - fă-mi legătura.

Vocea bombastică a lui Main izbucni din difuzor:

- Mi-a ajuns la urechi faptul că ai inclus o povestire de-a mea într-o antologie fără să-mi ceri permisiunea.

Un scriitor care nu foloseşte cît mai multe cuvinte pentru o simplă idee nu-i cu adevărat scriitor!

- Nu era nevoie să iau legătura cu dumneavoastră, replică Tharne. Copyrightul e depăşit.

- Nu asta-i problema. În afară de modalitatea de plată pe care o vom discuta ulterior, vreau să abordez problema textului însuşi. Eşti conştient de faptul că au fost rescrise fraze întregi?

- Bineînţeles. Face parte din îndatoririle mele. Doar sînt editor. Iritat, Tharne îşi opri cu greu un strănut; praful din jur era extrem de persistent.

- La urma urmei, e o veche poveste de-a dumitale. Să fim obiectivi, nu crezi că am îmbunătăţit-o un pic? Oricum, mă tem că legal nu mai ai nici un drept.

L-a lăsat cumva fără replică pe Main sau tocmai se pregătea el pentru un atac în forţă? Nu avea prea mare importanţă pentru că Tharne puse receptorul în furcă. Se îndreptă apoi spre hol pentru a verifica ce făcuse secretara. Bătuse ea oare la maşină sub imperiul aceleiaşi tulburări cu care vorbise la telefon?

Biroul secretarei era înceţoşat de atîta praf. Nici nu era de mirare că stătea atît de aplecată pe carte, captivată - căzută aproape în transă de conţinutul ei. Tresări atunci cînd umbra lui se aşternu pe pagina deschisă pe masă; se auzi clănţănitul carului maşinii.

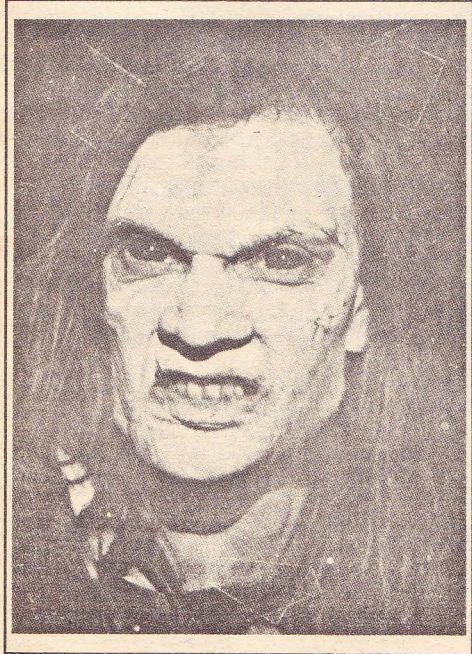

- Ai mai fost aici şi înainte?

- Ce vrei să spui?

- Oh, nimic. N-are nici o importanţă. Părea nervoasă, tulburată - de ea însăşi sau poate de prezenţa lui?

Cel puţin textul era îngrijit dactilografiat, deşi putea vedea locurile în care literele fuseseră bătute din nou. Putea să scrie acum introducerea necesară. Coborî din nou în pivniţă pentru a căuta "Who's Who in Horror and Fantasy Fiction". Praful micşorase mult vizibilitatea şi-i iritase puternic gîtul.

Iată-l şi pe Damien Damon, pe numele adevărat Sidney Drew, născut în Chelsea, 30 aprilie 1876, decedat 1911? "Viaţa sa a fost mult mai bizară şi scandaloasă decît literatura pe care a scris-o. Unii critici afirmă că acesta este şi singurul temei pentru faima sa..."

Un zgomot sec îl făcu pe Tharne să ridice privirea. De undeva dintre rafturile de cărţi, o faţă îl fixa printr-o deschizătură. Desigur nu putea fi adevărat, dar îi trebui ceva timp pentru a localiza o supracopertă căzută ce semăna de departe cu o figură omenească.

*) Triplu joc de cuvinte în original : undeed - indeed - undead N.Tr

nebunia şi încălcarea conceptelor morale şi fizice ale vieţii). În 1991 apare culegerea "Waking Nightmares" (19 povestiri prefaţate de autor cu o paletă vastă de demoni, case bîntuite, zombi, fantome) iar în 1992 "Alone With The Horrors", volum ce marchează treizeci de ani de activitate literară. Un an mai tîrziu vede lumina tiparului "Strange Things and Stranger Places" (a se vedea bookshop-ul din acest număr).

Alte două culegeri sînt realizate în colaborare: "Night Visions 3" (cu Clive Barker şi Lisa Tuttle) şi "Black Wine" (cu Carles L. Grant).

În ciuda succesului nuvelelor şi povestirilor sale, Ramsey Campbell hotărăşte că romanul este forma literară care-i permite să se desfăşoare cu adevărat. În 1976 apare "The Doll Who Ate His Mother" (în urma unui teribil accident pe autostradă, fratele lui Claire, Rob, moare pe loc; partea ciudată a cazului este că mîna sa dreaptă dispare ca prin minune din maşina făcută zob, fapt ce va permite unor forţe supranaturale să influenţeze comportarea unor oameni) iar în 1977 sînt publicate sub pseudonimul Carl Dreadstone trei novelizări ale unor filme celebre: "The Bride of Frankenstein", "Dracula's Daughter" şi "The Wolfman". Următorul său roman, "The Face That Must Die" (1979), un thriller psihologic, povestea unui uciqaş psihopat din Liverpool, este scris pe baza experienţei directe a autorului cu cazurile de schizofrenie. A fost tipărit în America de-abia în 1983, însoţit de o prefaţă autobiografică ("At The Back of My Mind: A Guided Tour") şi o scurtă povestire de inspiraţie lovecraftiană ("I Am It And It Is I"). Odată cu "To Wake The Dead" (în America "The Parasite") (1980), romanele sale devin best-sellers, accentuînd cu pregnanţă violenţa întîmplătoare ("The Nameless", 1983) sau combinaţia de vis şi realitate ("Incarnate"1983); un experiment bazat pe vise scapă de sub control şi după unsprezece ani oamenii care au luat parte la el suferă de halucinaţii şi nebunie, decedînd sub acţiunea unor forţe diabolice. În acelaşi an publică, sub pseudonimul Jay Ramsey, "Claw (The Night of the Claw)", un roman al canibalismului şi războnării, iar în 1985 o lucrare ambiguă bazată pe dilema faustiană ("Obsession"; patru copii încheie, într-o încercare de a-şi schimba viaţa monotonă, un pact secret cu o forţă supranaturală malefică; dorinţele lor sînt îndeplinite, dar cu un preţ terifiant). "The Hungry Moon" vede lumina tiparului în 1987, "The Influence" în 1988 şi "Ancient Image" în 1989, ultimul inspirat din lumea filmului (cineastul englez Sandy Allan, aflat în căutarea unei copii a unui film turnat în urmă cu cincizeci de ani de Boris Karloff şi Bela Lugosi, descoperă că toţi cei care au lucrat la el sau au avut vreodată negativul în mînă, mor într-un mod misterios şi cumplit). Ultimele sale creaţii sînt "Midnight Sun" (1991; reîntors după douăzeci de ani în casa natală, Ben Sterling redescoperă, spre marea sa teroare, că imagini de mult uitate ale copilăriei pot avea o influenţă teribilă asupra vieţii de mai tîrziu), "The Count Of Eleven" (1992) şi "The Long Lost".

Stabilit în Merseyside împreună cu soţia Jenny şi cei doi copii, Tammy şi Matty, Ramsey Campbell îşi dedică o parte a timpului editării de antologii ale genului horror: "Fine Frights: Stories That Scaried Me", seria "Best New Horror" (împreună cu Stephen Jones, 4 volume în perioada 1990 -1993), "Superhorror (The Far Reaches of Fear)", "New Terrors", "New Tales of the Cthulhu Mytos", "The Gruesome Book", dar şi activităţii de critic de film (pentru BBC Radio Merseyside).

Nuvelele şi romanele lui Ramsey Campbell pot fi considerate "povestiri umaniste de teroare" (Douglas E. Winter, ibid.,pag. 97) în

care elementele supranaturale sînt legate de psihologia caracterelor. În concepţia scriitorului englez psihologia este doar o modalitate de preqătire a supranaturalului în orice povestire. Lupta nu se dă întotdeauna între bine şi rău, ci în însuşi caracterul unui personaj în care umorul şi groaza se transformă în grotesc.

De-a lungul carierei sale, Ramsey Campbell a fost distins de trei ori cu World Fantasy Award, de şapte ori cu British Fantasy Award şi o dată cu Bram Stoker Award acordat de Horror Writers of America. De cîţiva ani, Campbell îndeplineşte funcţia de preşedinte al lui British Fantasy Society.

Florin Mircea Tudor

BOOKSHOP

Noutăţi HORROR în America

STRANGE THINGS AND STRANGER PLACES (Lucruri ciudate şi locuri şi mai ciudate) de Ramsey Campbell, Tor Books, New York, 1993, 256 pag., hardcover. Această antologie cuprinde opt povestiri şi două nuvelete (Needing Ghosts şi Medusa) scrise între1972 şi 1990, prefaţate chiar de autor. Paleta de întîmplări este destul de vastă, de la povestirea cu zombi (Rising Generation) la cea cu mumii (Wrapped Up), de la cea supranaturală cu pisici (Cat and Mouse) la cele în genul comics-urilor la modă prin deceniul cinci al secolului nostru (Run Through, A New Life) sau la cele în care cunoscute staţiuni maritime sau simple iarmaroacuri devin locuri în care se derulează cele mai înfricoşătoare întîmplări (The Next Sideshow, Little Man). Numitorul comun al tuturor acestor povestiri este faptul că ele se petrec în lumea noastră cea de toate zilele, în cadre mai mult sau mai puţin familiare precum castele în ruină în care copii de toate vîrstele se întrec în a "depăşi" realitatea uneori ucigaşă, sau obişnuitul şi de neînlocuitul ferryboat. O bună antologie, reprezentativă pentru stilul alert, plin de umor macabru al lui Ramsey Campbell.

Florin Mircea Tudor

Introducerea o puse pe hîrtie în biroul său de la etaj. "...Fără ajutorul unui agent şi fără nici o dorinţă de a se îmbogăţi de pe urma scrisului, Damon deveni unul dintre cei mai discutaţi scriitori ai epocii sale, deşi despre el se vorbea cel mai adesea în şoaptă. Criticii consideră că faima sa se datorează magiei pe care o practică. Dar "Povestirile din viaţa de dincolo", publicate postum, arată că Damon a fost probabil ultimul urmaş adevărat al lui Poe..." Ridicînd involuntar ochii, Tharne se observă reflectat în oglindă. La masa de scris, cu stiloul în mînă. El să nu înţeleagă problemele scriitorilor, aiurea! Păi şi el era scriitor!

Doar în clipa cînd termină de scris observă cît de tăcută devenise casa. Atmosfera încordată şi nenaturală a unei biblioteci. Coborînd spre hol, paşii amortizaţi de covorul gros păreau să aparţină unei alte persoane.

Secretara era absorbită de transcrierea povestirii lui Damon. Arăta mai puţin eficientă decît nervoasă - căuta ea oare ceva ce mai bine n-ar fi găsit? Praful ce o învăluia într-o lumină galbenă, o făcea să semene cu o figură de ceară sau cu un tablou acoperit de patina vremii. Braţele îi atîrnau libere pe lîngă corp. Privirea îi era fixată pe pagină.

Telefonul sună înainte ca el să deschidă gura. Soneria o făcu să tresară atît de brusc încît Tharne se gîndi că prezenţa sa ar fi îngrozit-o şi mai mult. Făcu cale întoarsă spre hol - şi o formă neagră îi călcă pe urme - umbra sa, fără nici o îndoială. Intră încă o dată în biroul ei - de data aceasta asigurîndu-se că este auzit din vreme.

- Din nou domnul Main, spuse ea cu o voce aproape jalnică.

- Spune-i să-şi pună gîndurile pe hîrtie.

- Domnul Tharne zice că mai bine i-aţi scrie. Indelungata ei experienţă o făcu să-şi recapete imediat sîngele rece, deşi părea incapabilă să pună jos telefonul pînă nu-i spuse. Tharne savură din plin întreruperea bruscă a şuvoiului de cuvinte de la celălalt capăt al firului.

- Cel mai bine ar fi să te duci acum acasă şi să te odihneşti un pic, declară el.

După plecarea femeii, se aşeză la biroul ei şi citi textul dactilografiat. Era bine, corectase originalul înlocuind pe U mare cu I. Totul părea perfect, gata de tipar. Atunci de ce avea senzaţia că ceva nu era în regulă? Omisese ea cumva vreun paragraf sau modificase topica?

Se hotărî să compare ambele texte în biroul său particular unde avea să se simtă mai confortabil. În clipa în care se ridică în picioare, observă cîteva urme prăfuite pe covor. Se apropiau din spatele scaunului secretarei, apoi dispăreau. Pe semne că a adus pe tălpi praf din pivniţă. Cu siguranţă că cineva trebuia să dea cu mătura pe acolo. Pentru ce dracu' plătea o menajeră?

Paşii săi păreau din nou fără ecou. Poate că urechile i se înfundaseră de praful aflat peste tot în jurul său. Nu-şi dăduse niciodată seama pînă atunci cît de tare mirosea casa a cărţi vechi - şi cît de neplăcut putea fi. Pielea uscată îi dădea o senzaţie de mîncărime.

Ajuns în birou, îşi turnă un scotch dublu. Era destul de tîrziu aşa încît nu avea de ce să se jeneze - amurgul fusese neobişnuit de scurt în acea seară - asta doar dacă valurile de praf nu l-au afectat întrucîtva. Spre deosebire de mulţi alţi scriitori pe care-i putea oricînd numi, Tharne nu putea să bea în timpul zilei.

Suflă praful depus pe carte; părea să fi crescut acolo ca un mucegai nesănătos. Învîrtit în aer, praful se retrase din preajma sa. Compară textele, rînd pe rînd. Erau identice, cu excepţia acelei singure corecturi. Şi totuşi era ceva în textul proaspăt dactilografiat care se cerea urgent descoperit. Frustrarea, şi mai ales caracterul ei iraţional, îl făcea să-şi piardă curajul.

Îşi umplu din nou paharul şi cerceta încruntat paginile în momentul cînd sună telefonul. Ridică receptorul cu un gest iritat dar aparatul rămase la fel de tăcut ca şi casa în care se afla. Să fi fost oare o şoaptă sau o descărcare de electricitate statică? Era ceva peste puterea sa de înţelegere... cu excepţia unei silabe - să fi fost chiar două - care semănau a latină. Dar era oare adevărat ce i se păruse că auzise?

Sări în picioare şi se repezi în hol. Dacă se gîndea mai bine, avusese impresia că cineva ridicase receptorul din biroul secretarei imediat ce telefonul începuse să sune. Într-adevăr, receptorul nu mai era în furcă. Probabil căzuse mai devreme. În timp ce-l reaşeza, un vîrtej de praf năvăli din microfon.

Foşnetul auzit în hol fusese oare produs de o foaie de hîrtie? Nu, holul era pustiu. Poate vreo pagină din cele dactilografiate, deplasate de pe birou de un curent de aer. Inchise uşa în urma lui pentru a exclude posibilitatea formării unor curenţi şi a răspîndirii mirosului de ceva foarte stătut şi prăfos.

Mirosul era mult mai puternic în biroul său. Adulmecă cu băgare de seamă "Povestiri din viaţa de dincolo". Ei bine, de acolo venea; volumul emana un miros pătrunzător de praf. Deschise fereastra, se aşeză la birou şi privi fix manuscrisul dactilografiat. Începea să simtă o aversiune crescîndă faţă de el. Era ca şi cum i se dăduse un cod de descifrat; ceva îl sîcîia, exact ca înaintea unui examen. De ce avea senzaţia că îl deranja exemplarul bătut la maşină şi nu originalul?

Scutură paginile dactilografiate pentru că apăreau acoperite cu un strat gros de culoare cenuşie. Să fi fost din cauza amurgului ce părea compus doar din praf? Chiar şi scotchul avea un gust de cocleală. De îndată ce reuşea să descopere ce nu era în regulă cu blestemata asta de

povestire, avea să lase camera la cheremul prafului - şi să-şi aleagă cu grijă cele cîteva cuvinte ce urma să le spună menajerei a doua zi dimineaţă.

Între cele două texte era o singură diferenţă: acel I mare. Scăpase oare din vedere şi vreo altă literă? Silit de împrejurări şi iritat, refuzînd să privească masa cenuşie ce se ghicea undeva în penumbră, verifică primele majuscule. E,M,O,R,T,... Brusc se opri, cu gura uscată şi larg deschisă. Apucînd în grabă stiloul, începu să transcrie numai majusculele.

E mortuis revoco.

Din morţi te invoc.

Oh, trebuie să fie o glumă, o greşeală, o coincidenţă. Dar următoarele majuscule îi spulberară orice îndoială. Din morţi te invoc, din praf te reîntrupez... Întreaga poveste ascundea o invocaţie în latină. Ultima povestire a lui Damien Damon şi, după cît se părea, ultima sa încercare în domeniul magiei.

Descoperirea lui Thorne! Trebuie să rescrie prefaţa. Cu o publicitate adecvată, secretul acestei povestiri avea să mărească cu mult vînzările. Atunci de ce nu era dispus să-şi ridice privirea? De ce se simţea ca un animal prins în capcană? De ce îl dureau atît de tare urechile? Din cauza mirosului pătrunzător al prafului, din cauza zgomotelor voalate pe care urechile sale înfundate nu erau capabile a le distinge cu claritate, din cauza formei cenuşii ce se materializa în faţa sa?

Cînd în cele din urmă reuşi să-şi ridice ochii, tresărirea convulsivă a capului îi produse o durere bruscă în ceafă. Gîfîitul fu unul de uşurare. Pata întunecată era numai un fel de bulgăre de praf ce atîrna de oglidă. Semăna cu ceva neplăcut; părea o faţă mascată de un strat gros de praf ce lăsa anumite locuri libere pentru nişte deschizături respingătoare. Realmente putea trăi fără astfel de imagini! Nici nu se mai gîndea să aştepte venirea menajerei. Trebuia să şteargă chiar el...

În clipa cînd se ridică de pe fotoliu, îşi dădu seama că reflexia sa în oglindă ascundea parţial masa cenuşie. În momentul următor, pe cînd el înţelese, două fuioare cenuşii se ridicară pe lîngă formă, în spatele lui. Să fi fost două mîini sau doar grămezi de praf? Poate ceva din amîndouă. Imposibil de spus cu precizie, chiar şi atunci cînd ele îi astupară faţa.

Traducere de **Florin Mircea Tudor**

British Fantasy Society

British Fantasy Society a fost înfiinţată în 1971 pentru a promova genurile SF, fantasy şi horror în literatură şi film.

Publicaţiile editate sînt: "Newsletter" (cu apariţie bilunară), editor David J. Howe, cuprinde anunţuri, ştiri, recenzii de carte şi film. Astfel, vol.18, nr.1 din ianuarie-februarie 1994, cuprinde amănunte despre vizita lui Clive Barker în Londra şi Liverpool, editorialul editorului, prezentarea ultimelor noutăţi în domeniul cărţii, filmului şi video-ului, articolul "Ramsey's Rant", poşta redacţiei ("Dead Letter Drop"), recenzii de film (Aladdin; Familia Adams 2) şi video (The Revenge of Frankenstein/ The Curse of the Mummy's Tomb; The Avengers; Wicked City). "Bookshelf", editor Peter Coleborn, cuprinde recenzii de carte, apariţii de ultimă oră. Bookshelf 4, apărut la începutul acestui an, recenzează, printre altele, "To Green Angel Tower" (Tad Williams), "Beauty" (Sheri Tepper), "Headhunter", "Cutthroat" şi "Ghoul" (Michael Slade) - primele două recenzate şi de noi în SUPERNOVA, nr.13 şi nr.26, "Teklab", "Tek Vengeance" (Will Shatner), "Jurassic Park" (Michael Crichton), "Homecoming" (Matthew J. Costello) şi "Goodlow's Ghosts" (T.M. Wright) - recenzat de noi în SUPERNOVA nr.2, dar şi o serie de aşa numitele "graphic novels", de fapt, un fel de variantă a comics-urilor americane. "Chills", editor Peter Coleborn şi Simon MacCulloch, publică literatură horror. În vol.7, iama lui 1993, sînt prezentate (cu ilustraţiile respective) povestirile "A Date With the Hangman's Daughter" (Tia Travis), "The Departed" (Clive Barker) - antologat de Stephen Jones şi Ramsey Campbell în "Best New Horror 4", Robinson, Londra, 1993 - volum recenzat de noi în SUPERNOVA nr.15 - "Desktop Priapism With Your PCW" (Mike Chinn), "The Goalkeeper's Fear of the Crowd" (Nicholas Royle), "The Exhibit" (Martin Plumbridge).

"Mystique", editor Mike Chinn, publică literatură fantasy.

"Dark Horizons", editor Phil Williams, cuprinde articole pe diverse teme, scrisori de la cititori etc.

British Fantasy Society (preşedinte: Ramsey Campbell, vicepreşedinte: Mike Chinn) acordă anual (în cadrul convenţiei intitulate Fantasycon) premiile British Fantasy Award. Anul acesta, manifestarea (ajunsă la ediţia XIX) va avea loc între 30 septembrie - 1 octombrie, invitat de onoare fiind Brian Lumley, autorul unor romane precum "Blood Brothers", "The Last Aerie" (recenzie în SUPERNOVA nr.3), "Necroscope", "Vamphyri!", "Demogorgon".

Florin Mircea Tudor

dicţionar

ROGER ZELAZNY

Roger Zelazny s-a născut în Ohio, în 1937, într-o familie cu ascendenţă poloneză, irlandeză, olandeză şi americană. A studiat la Western Reserve University şi a obţinut un M.A. la Columbia University. Înainte de a-şi începe cariera de scriitor profesionist a lucrat în srviciul de asistenţă socială. Prima sa povestire SF a apărut în Amazing Stories, în 1962, sub titlul "Passion Play". S-a impus în 1963 cu "A Rose For Ecleziastes" iar în 1965 a câştigat două premii Nebula cu "He Who Shapes" (punctul de plecare pentru romanul "The Dream Master") şi "The Doors of His Face, the Lamps of His Mouth". Tot în 1965 scrie şi "And Call Me Conrad". Toate aceste patru povestiri sînt, de fapt, variaţii pe teme majore precum relaţia dintre oameni şi extratereştri, nemurirea şi civilizaţia post-atomică. "This Immortal" şi "Lord of Light" (1967) - ambele laureate cu premiul Hugo - pun probleme legate de mitologie, "The Dream Master" (1966) se referă la explorări psihanalitice, în timp ce ciclul "Ambre" (început în 1970) aduce în prim plan necesitatea folosirii raţionale a puterilor magice. Printre alte opere ale scriitorului american mai menţionăm "Home Is the Hangman" (premiile Hugo şi Nebula), "Four For Tomorrow", "Isle of the Dead", "Changeling", "Madwand", "The Illustrated Roger Zelazny".

F. T.

Zelazny în România

- Auto-da-fe (STRICT SECRET/1993, trad. Mihai Dan Pavelescu)
- Călăreţul (JURNALUL SF/3/1993, trad. Mihai Dan Pavelescu şi SS/169/1993 în aceeaşi traducere, cu titlul "Cărăleţului")
- Dar nu şi crainicul (JSF/26/1993, trad. Cristian Lăzărescu)
- Divina nebunie (AERGISTAU/4/1993, trad. Ovidiu Ruţă)
- Izbăvirea lui Faust (JSF/32/1993, trad. Liviu Radu)
- Jocul şîngelui cu colbul (VATRA/143/1983, trad. Mihai Dan Pavelescu)
- Maşina de la Heartspring's Centre (Cronid microelectronice, 1990)
- Plăsmuitorul (Imperiul oglinzilor strîmbe, 1993, trad. Mihai Dan Pavelescu)
- Un trandafir pentru ecleziast (Almanahul ANTICIPAŢIA, 1993, trad. Mihai Dan Pavelescu)

ÎNGER, ÎNGER ÎNTUNECAT

A intrat în chioşc şi a coborît pe puntea care mergea paralel cu fişia huruitoare. Avea 55 de ani şi purta o servietă în mîna dreaptă.

In timp ce se îndrepta spre banda transportoare, o duzină de priviri s-au întors către el, din pricina exploziei de lumină de dinaintea lui.

Pentru un moment orbitor, o figură întunecată i-a apărut în cale.

S-a auzit mai apoi un zgomot de aer implodînd, apoi figura dispăru, iar omul se prăbuşi pe punte.

Mai tîrziu, în actul de deces se putea citi: „Cauze naturale".

Ceea ce era adevărat. Întrutotul adevărat.

Îşi croia drum prin tunelul umed, îndreptîndu-se spre rîu.

Ştia că viaţa i se va termina în clipa cînd strălucirea îl va ajunge; ochii săi reţinură cele 64 de imagini ale figurii înalte, mascate, îmbrăcate cu totul în negru, cu mîna ridicată, puternică şi întunecată.

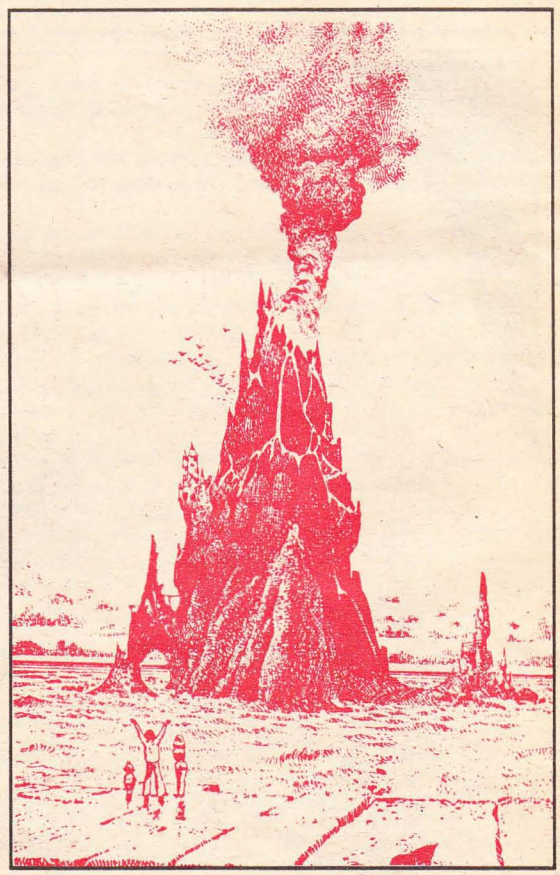

Mîna se întinse către el, oferindu-i ceea ce nu putea refuza.

Darul era tunet şi durere, iar actul de deces făcut mai tîrziu spunea:„Cauze naturale".

Punînd jos paharul de şampanie, îi desfăcu neglijeul şi i-l lăsă să cadă de pe umeri. Mîinile lui o modelau, îi mîngîiau sexul, o conduceau către pat. Ea oftă atunci cînd el se ridică într-un cot şi îi atinse buzele.

Ţipă odată cu zgomotul de tunet care a urmat, zărindu-l pe Ingerul Morţii pentru un unic şi întunecat moment, în timp ce îl simţi oprindu-se, pentru totdeauna, pe iubitul ei.

Şi acest lucru era, de asemenea, rezultatul unor cauze naturale.

Bărbatul numit Stain se afla în sera unde, în ultimii 2 ani, îşi petrecea o parte din fiecare zi îngrijind plantele şi curăţîndu-le de frunzele moarte.

Era ceva mai scund de 6 picioare, iar ochii aveau o nuanţă închisă de iod, aşezaţi pe o faţă ascuţită, bătută de soare, sub părul negru presărat cu firişoare albe lucioase la tîmple.

Umărul stîng i se lovi de un vas de lut ars de pe poliţa din spatele său şi simţi cînd acesta se clătină şi căzu.

Întorcîndu-se îl prinde la nivelul brîului şi îl aşează din nou pe poliţă.

Se apucase de răsădit o muşcată cînd aparatul de la încheietura mîinii stîngi bîzîi; apăsă pe un buton:

- Da?

- Stain? spuse vocea care părea să vină dintre florile roşii din mîinile sale, iubeşti rasa umană şi toate fiinţele vii din univers?

- Bineînţeles, replică el, recunoscînd vocea hîrîită a Gardianului Morţii.

- Atunci te rog să te pregăteşti de o călătorie pentru o oarecare durată şi să te

prezinți la vechea ta cabină cubică din Sala Umbrelor.

- Bine, dar m-am retras, iar acum ar trebui să fie mulți a căror viteză o depășește pe a mea.

- Ultimul control medical a arătat că viteza ta de reacție nu a scăzut. Continui să fii unul din primii 10. Te-ai retras la vîrsta potrivită pentru că este dreptul tău să te bucuri de viața ta așa cum crezi de cuviință. Nu ți se ordonă să faci lucrul pe care ți-l voi spune acum. Ești rugat să-l faci. Așa încît poți refuza dacă dorești. Dacă totuși accepți, vei fi recompensat și îți vei fi servit cauza iubită.

- Ce dorești să fac?

- Nu veni în uniformă, ia hainele civile. Adu-ți mănușile și tot ce ai nevoie, cu excepția hranei, pentru o perioadă de aproximativ 2 săptămîni.

- Foatre bine, voi veni imediat.

Comunicarea se termină, termină și el de sădit mușcata și se întoarse în casă.

Din cîte știa, nimeni în afara lui nu mai fusese rechemat după retragere.

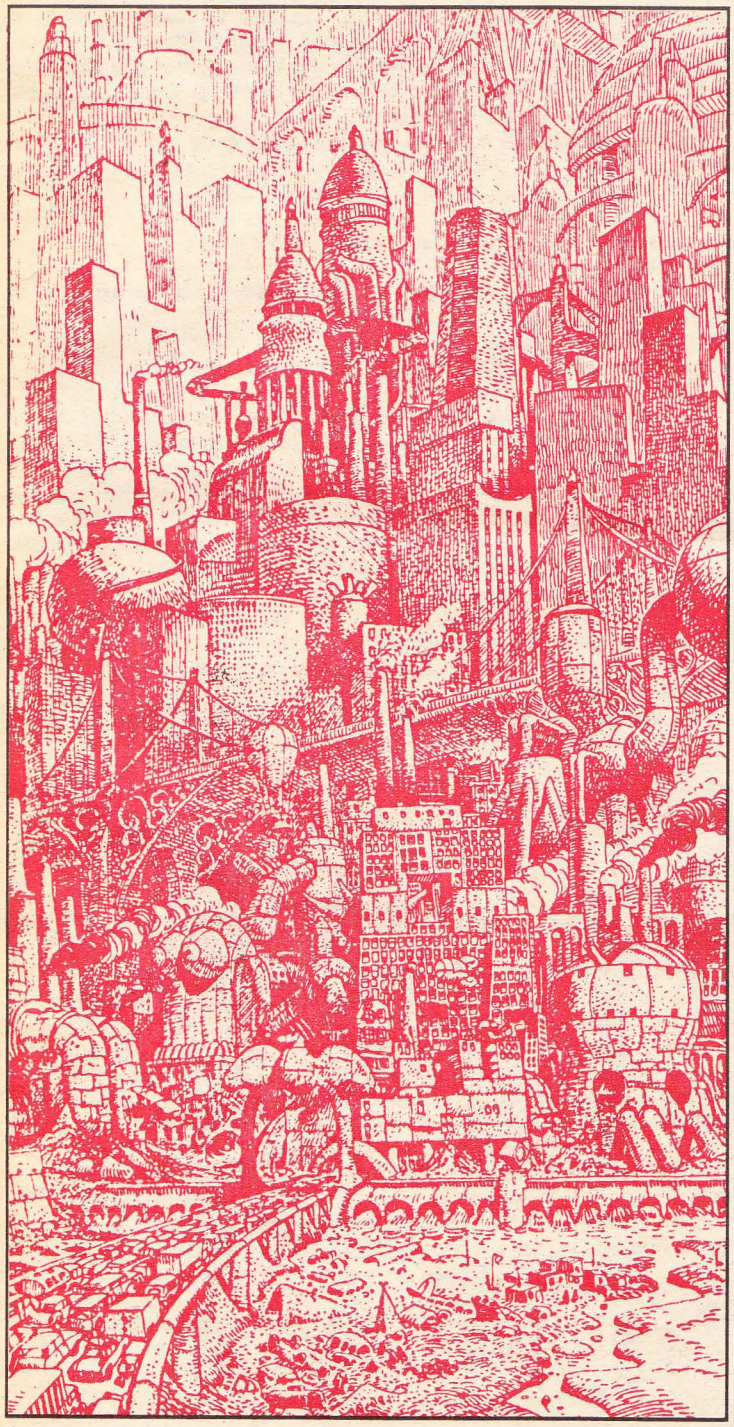

Numele ei este Galateea, are părul roșcat și are puțin peste 5 picioare și jumătăte înălțime. Ochii îi sînt verzi și tenul palid, iar bărbații o consideră adorabilă, dar în general o ocolesc. Trăiește într-o casă mare, veche, pe care a reconstruit-o, la marginea orașului Cyborg, un oraș antic de pe Ankus în sistemul Ceti. Tine mult la propria persoană și cheltuiește sume mari la Compania Cyborg Power.

Trăiește singură cu excepția servitorilor mecanici. Preferă culorile închise în îmbrăcăminte și în jurul ei. Din cînd în cînd joacă tenis sau alte jocuri în doi la localul centrului sportiv. Cîștigă întotdeauna. Comandă mari cantități de chimicale la negustorii locului. Bărbații care s-au întîlnit cu ea spun că este idioată, sclipitoare, obsedată sexual, rușinoasă, fascinantă în dorința ei de moarte, plină de „joie de vivre", o alcoolică, o băutoare exclusiv de ceai și o minunată dansatoare. A avut multe întîlniri/ cîțiva prieteni/ nici un pretendent, iar amanții necunoscuți. Umbla zvonul că are un laborator și că este angrenată într-un proiect de cercetări de natură necunoscută.

- Nu cunoaștem răspunsul, spuse Simule. Nu există loc de apărare împotriva lui, decît aici. Nu mai pot rămîne în acest loc, de vreau să-mi fac și datoria. Deci, trebuie să plec curînd, și încă pe ascuns.

- Așteaptă, rosti ea. Nu ești încă pregătit să supraviețuiești prin propriile forțe. Peste o altă lună, poate...

- Prea mult, prea mult, ne temem, a replicat Simule.

- Te îndoiești de forța mea de a te apăra?

Simule făcu o pauză, ca și cum ar fi cîntărit cele spuse, apoi:

- Nul îți stă în putința de a salva acest trup, dar ne-ntrebăm de merită... Merită oare? Păzește-te doamnă. Noi te iubim. Încă îți mai rămîn multe lucruri de făcut.

- Vom vedea, spuse ea. Dar acum rămîi.

L-a așezat la locul lui, deasupra raftului cu cărți din biblioteca ei, lăsîndu-l în compania lui Lear.

Numele lui era Stain și sosi într-o zi la ușa ei; se anunță singur:

-Stain de pe Iceborg.

După o vreme ușa se deschise.

Apăru ea, întrebînd:

- Da?

- Numele meu este Stain, am auzit că joci tenis și că o faci foarte bine. Caut o parteneră pentru Openul de Dublu Mixt care se ține la Cyborg. Sînt bun, joci cu mine?

- Cît de bun? întrebă ea.

- Nimeni nu m-a întrecut pînă acum.

- Prinde, spuse ea, aruncînd o figurină de marmură de pe o măsuță și aruncînd-o cu putere către el.

El o prinse, fără să privească, și o așeză pe un raft lîngă el.

- Ai reflexe bune. Foarte bine, voi juca cu tine.

- Cinezi cu mine deseară?

- De ce?

- De ce nu? Nu mai cunosc pe nimeni pe aici.

- În regulă. La 8.

- Vin să te iau atunci.

- Pe curînd.

- Pe curînd.

El se întoarse, se îndreptă înapoi către oraș și către hotel.

Bineînțeles, au intrat în concurs. Au cîștigat fără nici o bătaie de cap. Și Stain și Galateea au dansat în noaptea aceea și au băut șampanie, iar ea l-a întrebat, în timp ce el o ținea în brațe, amîndoi îmbrăcați în negru:

- Tu cu ce te ocupi, Stain?

- Cu nimic, mă distrez doar, a spus el. M-am retras.

- La 30 de ani?

- La 32.

Ea a oftat și s-a ghemuit, moale, în brațele lui.

- Dar tu , cu ce te ocupi, a întrebat el.

- Și eu m-am retras. Mă distrez cu hobby-urile mele. Fac ce vreau.

- Ce-ar însemna asta?

- Fac ce-mi place.

- Ţi-am adus o orhidee hylagiană să o porţi în păr, sau oriunde alegi. Ţi-o voi da cînd ne vom întoarce la masă.
- Sînt foarte scumpe, spuse ea. -
- Nu şi cînd le creşti tu însuţi.
- Şi tu asta faci?
- Pasiunea mea, a replicat el.

Întorcîndu-se la masă şi-au terminat şampania şi au fumat, iar ea a studiat floarea şi pe însoţitorul ei. Clubul era numai în argintiu şi negru, iar muzica era dulce, dar fără sens, de vreme ce toţi dansatorii se aşezaseră. Zîmbetul ei era lumina de la masa lor, iar el comanda desert şi lichioruri.
- Echilibrul tău sfidează posibilul, spuse ea.
- Mulţumesc, dar al tău îmi este superior.
- Cu ce te-ai ocupat înainte de a te retrage?
- Am avut proprietăţi. Dar tu?
- Mă ocupam cu afaceri bancare pentru un mare concern.
- Deci mai avem ceva în comun.
- Asta rămîne de văzut. Ce vei face de acum înainte?
- Aş vrea să continui să ne vedem, atîta timp cît mai rămîn în oraş.
- Cît timp ar însemna asta?
- Cît voi dori eu, sau cît vei dori tu.
- Atunci să ne terminăm şerbetul; iar cînd vei dori să-ţi iei trofeul, să mergem acasă.

El i-a mîngîiat mîna cu un gest iute, şi, pentru o clipă, privirile lor s-au întîlnit, o sclipire care ar fi putut fi de natură electrică apăru între ei şi-şi zîmbiră exact în acelaşi moment.

După o vreme o conduse acasă.

O strînse aproape de ei şi buzele lor se întîlniră. Stăteau în foişorul casei ei mari şi vechi, reconstruită la marginea oraşului Cyborg de pe Ankus, din sistemul Ceti; unul din servitorii ei mecanici le-a luat mantiile, altul trofeul de aur, iar uşa s-a închis înapoia lor; luminile nopţii au pălit atunci cînd au intrat.
- Mai stai puţin, spuse ea.
- Bine.

Îl conduse într-o cameră lungă, cu mobile uşoare, cu o frescă pe unul din pereţi. Se aşezaseră cu faţa spre ea pe un divan verde şi ea privi peretele în timp ce el aprindea două ţigări; ea îl îmbie cu un ultim pahar şi se sărutară.
- Adorabil, spuse el.
- Îţi place fresca mea?
- Nici n-am remarcat-o.
- ... Şi nici n-ai gustat din băutură.
- Ştiu.

Mîna ei veni să se odihnească pe braţul lui; el îşi puse băutura deoparte şi o trase uşor către el din nou, iar ea se lăsă în voia lui.
- Esti altfel dacît ceilalţi bărbaţi, rosti ea.
- ... Şi tu decît celelalte femei.
- Nu crezi că e din ce în ce mai cald aici?
- Foarte cald, spuse el.

Undeva ploua. Controlat sau artificial - undeva ploua întotdeauna, oricînd te vei gîndi la asta. Întotdeauna să-ţi aminteşti, dacă poţi.

Aproape două săptămîni trecuseră de la finala Meciului de Dublu Mixt din Cyborg. În fiecare zi- Stain şi Galateea mergeau undeva. Cu mîna petrecută pe după umerii ei sau după mijloc, ea îi arăta oraşul Cyborg. Rîdeau des, cerul era roz, vîntul blînd şi depărtatele culmi de pe Ankus purtau halouri de ceaţă şi coroane de zăpadă şi gheaţă.

Într-una din zile, cînd stăteau în cameră, el o întrebă despre frescă.
- Reprezintă progresul gîndirii umane, spuse ea. Figura aceea, în colţul îndepărtat din stînga, contemplînd zborul păsărilor, este Leonardo da Vinci, hotărînd că şi omul poate fi la fel. Deasupra şi puţin la stînga, cele două figuri, urcînd zigguratul, sînt Dante şi Vergiliu, Clasicul şi Creştinul, uniţi şi dînd Vîrstei de Mijloc a Pămîntului o nouă libertate - locul spre care ar putea privi Leonardo da Vinci. Omul din dreapta este Jhon Locke. Are contractul social în mînă. Omul aproape de centru este Albert Einstein.
- Cine este omul orb din stînga, cu un oraş arzînd înapoia lui?
- E Homer.
- Şi acela?
- Job, cu o grămadă de gunoi.
- De ce sînt toţi acolo?
- Pentru că reprezintă ceea ce nu trebuie să uităm niciodată.
- Nu înţeleg, doar nu i-am uitat.
- Totuşi, ultimul metru şi jumătate este alb.
- De ce?
- Nu mai este nimic de pus acolo. Nimic în ultimul secol nu a mai meritat să fie adăugat. Totul este planificat, prescris, dirijat...
- Şi nici un lucru rău nu se mai întîmplă, iar lumea se descurcă bine. Nu-mi spune cît de bune erau zilele glorioasei nemulţumiri, zile pe care nu le-ai trăit tu înseţi. Munca ta de atunci nu a fost în zadar. Totul este apreciat, folosit.
- Dar ce lucruri noi s-au adăugat?
- Scara largă şi uşurinţa care vine odată cu ea. Nu-mi ţine predici despre progres. Schimbările nu se fac doar de dragul lor, ci la cererea celor în nevoie, aşa încît aş putea să-ţi completez fresca...
- Cu o maşină uriaşă păzită de Ingerul Morţii! Ştiu asta!
- Greşeşti, se va termina cu grădina Edenului.

Ea rîse.

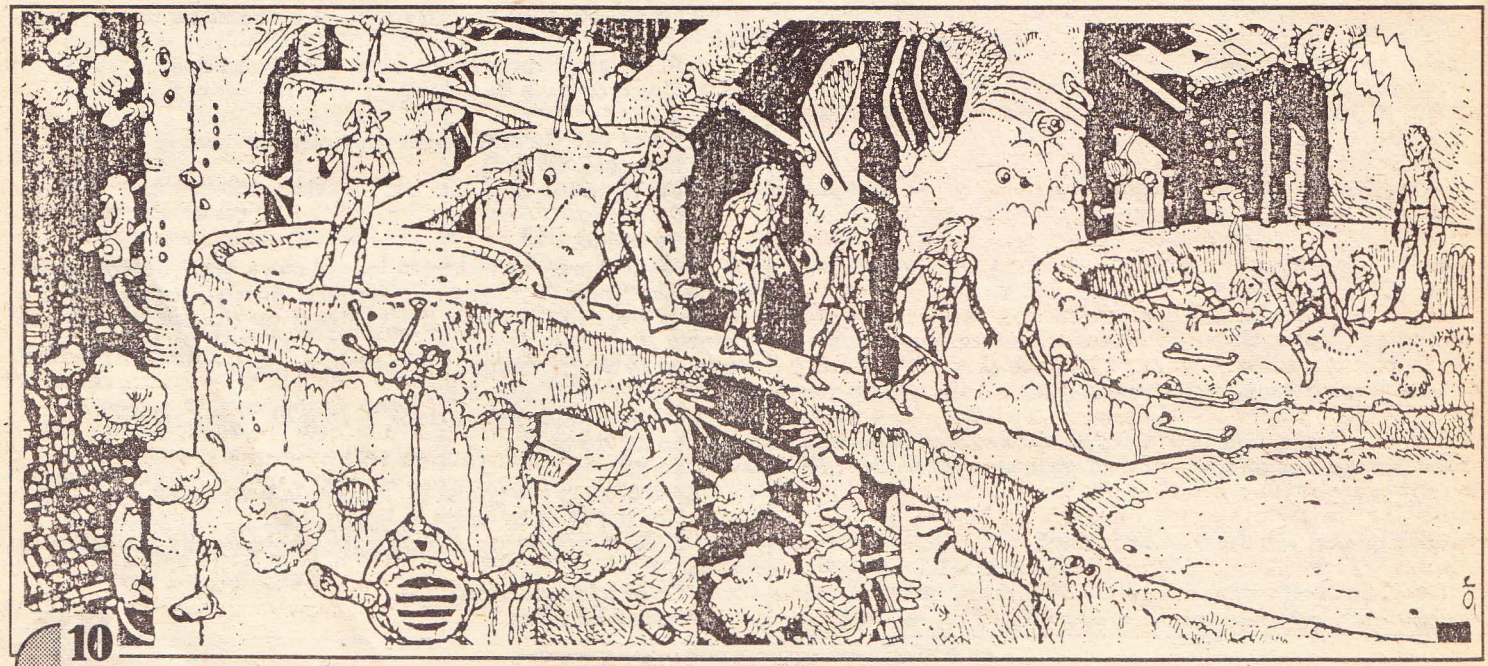

- Acum ştii povestea frescei mele.

El îi luă mîna într-a lui.

Poate că ai dreptate, spuse el. Nu ştiu precis. Ţi-am vorbit despre cum văd eu lucrurile.

- Şi s-ar putea să ai dreptate, rosti ea. Nu ştiu bine... Simt doar că ar putea fi ceva care ar contrabalansa acel minunat şi flexibil mecanism care ne conduce atît de superb încît să devenim legume în grădina pe care tu mi-ai descris-o.

- Ai vreo sugestie?

- Ai citit vreuna din lucrările mele?

- Mi-e teamă că nu. Am stat mai mult în grădina mea şi am jucat tenis. Asta-i tot.

- Am propus teza ca inteligenţa umană, obligată să nu mai evolueze, îşi pierde tot ce este uman în ea. Poţi să repari maşina care amestecă băuturi, dacă s-ar strica?

- Da.

- Atunci eşti neobişnuit. Majoritatea oamenilor ar chema un robot specializat în reparaţii mici.

Stain ridică din umeri.

- Nu numai că am renunţat la folosirea inteligenţei manipulării, dar, aceasta, părăsindu-ne, se întoarce împotriva noastră şi încearcă să ne suprime şi ce a mai rămas din noi.

- Ce vrei să spui?

- De ce a ajuns viaţa noastră o linie orizontală, în loc să fie o curbă ascendentă? Unul din motive ar fi că oamenii de geniu mor tineri.

- Asta nu pot s-o cred.

- În acest scop mi-am publicat recent cele mai importante lucrări ale mele, pentru a fi vizitată de Ingerul Morţii. Asta mi-o dovedeşte.

El zîmbi.

- Încă mai trăieşti, aşa că nu poate fi adevărat.

Ea îi întoarse zîmbetul, iar el aprinse două ţigări şi spuse:

- Ce subiect tratau lucrările tale?

- Păstrarea sensibilităţii.

- Un subiect aparent periculos.

- Probabil.

- Ce înţelegi tu prin „probabil"? Nu te înţeleg.

- Pare aşa cum spui. Sensibilitatea este o formă de conştiinţă estetică, cultivată prin inteligenţă. In ziua de azi este cam uitată şi eu am propus o metodă prin care ar putea fi păstrată. Roadele muncii mele au fost ameninţate.

- Şi care ar fi acestea?

Ea îşi înclină uşor capul, îi studie figura, apoi:

- Vino cu mine şi-ţi voi arăta, spuse ea şi se ridică, ducîndu-l în bibliotecă. In timp ce o urma, îşi scoase dintr-un buzunar interior mănuşile negre şi le puse pe mîini. Apoi îşi înfundă mîinile în buzunare pentru a la ascunde şi intră în cameră după ea.

- Simule, chema ea, şi creatura măruntă care stăteă pe maşina de citit de pe biroul ei păşi pe mîna întinsă, fugi pe braţul drept şi se aşeză pe umăr.

- Ce este asta? întrebă el.

- Răspunsul, spuse ea. Inteligenţa pură, mecanică, poate fi depăşită de un păstrător organic de sensibilitate, infinit mai mobil şi uşor de înţeles. Acesta este Simule. El şi alţii asemenea lui iau naştere în laboratorul meu.

-Alţii?

- Sînt mulţi, pe multe lumi deja. Impărtăşesc fiecare o anumită concepţie de masă. Invaţă în permanenţă. Nu au ambiţii personale. Doresc doar să înveţe şi să instruiască pe cei care vor să înveţe de la ei. Nu se tem de moartea propriului trup, pentru că ei continuă să existe ca o parte din mintea pe care au instruit-o. Ei nu dau nici o importanţă pasiunilor personale. Simule nu ar putea fi niciodată o ameninţare pentru rasa umană. Ştiu asta pentru că sînt mama lor. Ia-l pe Simule în mîna ta, priveşte-l bine, întreabă-l orice. Simule, el este Stain; Stain, el este Simule.

Stain întinse mîna dreaptă şi Simule păşi pe ea. Stain studie creatura mică, cu şase picioare, şi cu o faţă neliniştitoare, aproape umană. Aproape. Deşi nu întrutotul.

Nu era marcată de conversaţia fizică a acelor pasiuni abstracte pe care oamenii le numesc bine şi rău şi care se arată, într-un fel sau altul pe orice faţă umană. Urechile îi erau mari fără îndoială că putea să şi le facă pîlnie, iar cele două antene tremurau pe capul lipsit de păr. Un zîmbet etern îi juca pe buze, iar Stain îi zîmbi şi el.

- Salut, spuse, iar Simule răspunse cu voce uşoară dar surprinzător de bogată:

- Plăcerea este de partea mea, domnule.

Stain spuse:

- Ce este la fel de rar ca o zi de iunie?

- Bineînţeles doamna Galateea, la care mă şi întorc de-ndată, şi păşi pe palma ei întinsă brusc.

- Ea îl strînse pe Simule la piept şi spuse:

- Mînuşile acelea....!

- Le-am pus pentru că nu ştiam ce fel de creatură este Simule. Mă temeam să nu muşte. Te rog, dă-mi-i înapoi să-l mai întreb ceva...

- Nebunuiel rosti ea, Indreaptă-ţi mîinile dacă nu vrei să mori! Tu nu ştii cine sînt eu?

Stain ştia.

- Nu ştiu, spuse el.

În Sala Umbrelor a Gardianului Morţii, Îngerul Morţii stătea în 10000 de cuburi transportoare. Gardianul Morţii, care controla destinul tuturor lumilor civilizate, îşi pregătea agenţii ceva între 10 secunde şi un minut şi jumătate, apoi, cu un zgomot de tunet, îi trimitea în misiune. O secundă mai tîrziu, de obicei apărea o explozie de lumină şi un scurt raport„Rezolvat", apoi urma altă pregatire şi altă misiune.

Îngerul Morţii este, în orice moment, Oricare din cei 10000 de anonimi ale căror trupuri poartă însemnul Gardianului Morţii.

Selectaţi înainte de naştere datorită moştenirii genetice care include percepţia la nivel înalt şi reflexe rapide, anumiţi indivizi din varietatea Homo Sapiens primesc o puternică şi ucigătoare educaţie în condiţii deosebite.

Acestea compensează timpul scurt în care se face. La vîrsta de 14 ani ei pot să accepte sau nu să se angajeze în serviciile Gardianului Morţii, maşină de mărimea unui oraş creată prin eforturile unite ale tuturor oamenilor civilizaţi timp de 15 ani şi împuternicită să dirijeze lumile lor. Chiar dacă refuză, aceşti indivizi vor excela în profesiunea pe care şi-o vor alege. Dacă acceptă vor urma un tratament special pe o perioadă de doi ani. La sfîrşit trupurile lor vor avea un adevărat arsenal şi o mulţime de sisteme de apărare, iar reflexele lor - stimulate chirurgical şi chimic pînă la iuţeala gîndului.

Muncesc opt ore pe zi, cinci zile pe săptămînă, cu două pauze pe zi şi o oră pentru masă. Primesc două vacanţe pe an, muncesc timp de 14 ani, şi se retrag cu un salar substanţial la vîrsta de 30 de ani, cînd reflexele lor încep să scadă. În orice clipă sînt cel puţin zece mii de indivizi în exerciţiul funcţiunii.

În fiecare clipă stau în cuburile transportoare în Sala Umbrelor din Gardianul Morţii, primesc instrucţiuni, sînt transportaţi către lumi şi în prezenţa celor care ar putea deveni periculoşi, achită aceşti indivizi şi pleacă.

El este Îngerul Morţii. Viaţa este lungă datorită lui; populaţia creşte ca valurile la flux şi inundă lumea, datorită lui, criminalii sînt pedepsiţi datorită lui; şi, bineînţeles, istoria nu mai cunoaşte stagnări şi întoarceri, datorită Îngerului Morţii.

O formă întunecată se poate plimba pe străzile unui oraş şi să părăsească oraşul golit de viaţă în urma lui. Venind odată cu fulgerul şi plecînd odată cu tunetul, nici o lume nu-i este străină, nici o figură necunoscută, iar purtătorii măştilor negre sînt legendă, folclor şi mit; pentru că, pentru o sută de miliarde de oameni, el este o singură fiinţă cu o singură personalitate. Ceea ce este adevărat. Întrutotul adevărat.

Iar Îngerul Morţii nu poate muri.

Dacă imposibilul se întîmplă, dacă cineva cu rapiditate şi întreprindere ar fi din întîmplare înarmat atunci cînd i se pronunţă numele, atunci rămăşiţele Îngerului Întunecat lovit dispar, în timp ce, cu un efect simultan de fulger şi tunet, un altul îi ia locul, transformîndu-l în cenuşă.

În cele cîteva dăţi cînd s-a întîmplat aşa ceva, cel de-al doilea întotdeauna a terminat treaba.

Dar, de această dată, lucrurile stăteau altfel; iar rămăşiţele cîtorva agenţi ai Gardianului Morţii zăceau în cuburi, zdrobiţi, însîngeraţi, morţi.

- Tu eşti Îngerul Întunecat, Spada Gardianului Morţii, spuse ea. Nu am vrut să mă îndrăgostesc de tine.

- Nici eu de tine, Galateea, şi chiar dacă eşti mai mult o femeie muritoare decît un Înger retras - singura fiinţă al cărui trup ar putea să mă atace şi să mă distrugă, aşa cum a făcut cu ceilalţi - crede-mă că nu voi ridica mîna asupra ta.

- Aş vrea să cred asta, Stain.

- Voi pleca acum. Nu ai de ce să te temi de mine.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

- Unde te duci? întrebă ea.

- Înapoi la hotel. Mă voi întoarce curînd, trebuie să raportez.

- Şi ce vei spune?

El scutură din cap şi plecă.

Dar ştia ce va spune.

Stătea în Sala Umbrelor în ceea ce se numea Gardianul Morţii. El era Îngerul Morţii, Emertius, şi cînd bătrîna voce scrîşni în difuzoare „Raportează!", el nu rosti „Rezolvat", ci „Extrem de confidenţial" pentru că ştia ce înseamnă asta.

Apoi veni o explozie de lumină şi se trezi într-o sală mare, înaintea unei console de zece etaje; înaintă către ea şi auzi ordinul repetîndu-se.

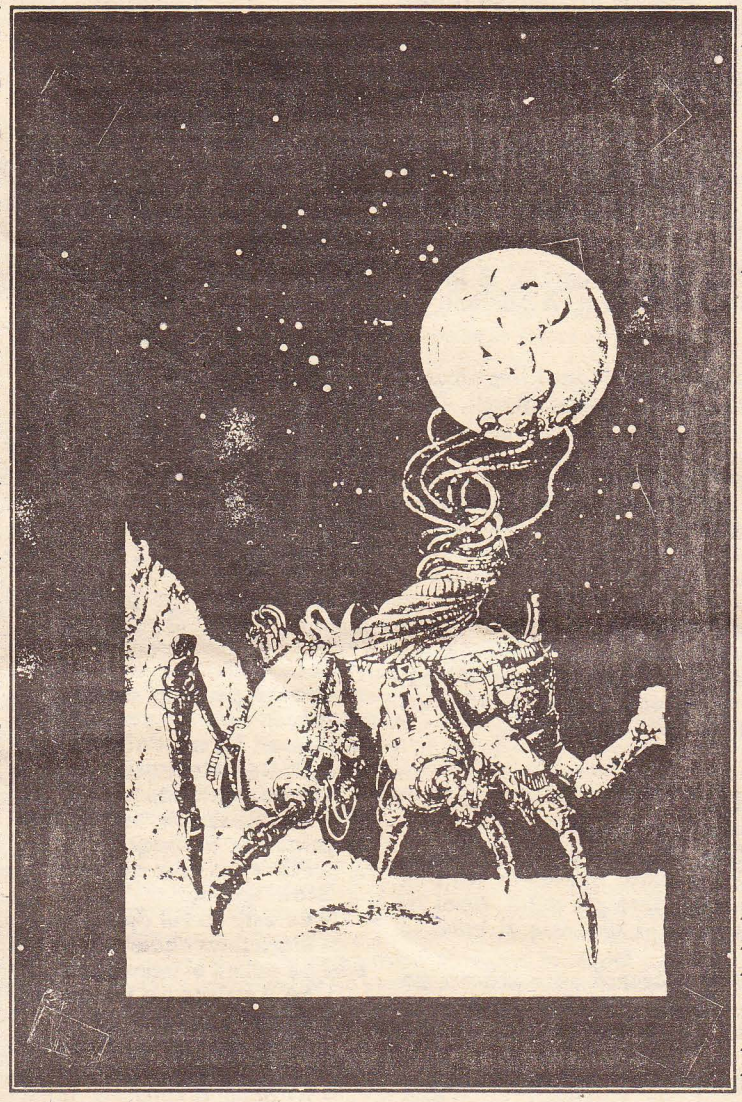

- O întrebare, Gardian al Morţii, spuse el, oprindu-se şi încrucişîndu-şi braţele la piept. Este adevărat că ai fost construit în 15 ani?

- 15 ani, 3 luni, 2 săptămîni, 4 zile, 8 ore, 14 minute şi 11 secunde, replică Gardianul Morţii.

Atunci Stain îşi desfăcu braţele, iar mîinile i se întîlniră din nou pe piept. Poate că şi-a dat seama Gardianul Morţii în acel moment ce voia să facă; dar trupul unui Înger este un adevărat arsenal şi o mulţime de sisteme de apărare, iar reflexele stimulate chirurgical şi chimic - pînă la iuţeala gîndului ; de asemenea Stain fusese rechemat deoarece era printre primii zece ca rapiditate din toţi cei care vreodată au servit Gardianul Morţii.

Efectul a fost instantaneu. Detuătura nu s-a datorat Gardianului Morţii, pentru că nu-l deplasa pe Stain în timp.

Îngerul Întunecat nu se poate lovi pe sine niciodată. Cei şapte care o atacaseră pe Galateea au avut de suferit din pricina unui efect de respingere de la sistemul ei de apărare. Încă niciodată puterea Îngerului Întunecat nu se întorsese împotriva lui însuşi şi niciodată în persoana unuia singur. Totuşi, Stain reuşi.

Moartea şi distrugerea întîlnesc apărarea automată întîlnesc respingerea apărarea respingerea apărarea respingerea respingerea apărarea cedarea, şi o colosală minge de foc strălucind ca un trandafir incandescent se înalţă în inima maşinii de mărimea unui oraş, numită Gardianul Morţii.

„Adevărat sau nu, lui Simule îi mai trebuie cîţiva ani ca să mai crească" a ştiut el în acel moment şi.....

...şi undeva soarele străluceşte, iar inima lui este arderea moebius a acţiunii/ reacţiunii Phoenix. Undeva,soarele străluceşte întotdeauna, oricînd te vei gîndi la asta. Intotdeauna să-ţi aminteşti, dacă poţi. Este foarte important.

Ea îşi aminteşte. Numele ei este Galateea. Şi noi ne amintim.

Întotdeauna ne amintim...

traducere de
Mihai Samoilă

MICHAEL HAULICĂ

HANNI, FEMEIA LUI MANO

Motto: **"Pavarotti (cine mă-sa o mai fi fost şi ăsta?)"**
Dănuţ Ivănescu

Nu doarme nimeni, domnule Pavarotti, nimeni nu doarme. Toată lumea se fute. În afară de mine.

Cînd am venit acasă, Hanni plecase. Am vrut s-o iau în braţe, s-o strîng, să mi-o lipesc de trup, să mă-nvelesc cu ea dar ea plecase.

Am vrut s-o sărut, să-i respir aerul care i-a mînqîiat plămînii, să-i înghit odoiul şi haşdoiul dar ea plecase.

Să m-arunc în ochii ei am vrut, să mă bălăcesc, să mă joc, să chiui, să mă-nfior de-atîta verde sau kaki sau dracu' ştie cum sînt ochii ei, dar ea plecase.

Ea plecase pentru că de mult începuse să plece.

La început a fost memoria. Ea a-ntins-o prima. Tiptil, lipăind cu tălpile goale pe parchetul gol, din ce în ce mai gol, al creierului ei, prin camera fără mobilă, fără tablouri, fără nimic. Ah, cum i se mai lipeau tălpile de parchet şi ce frumos i se mai aliniau urmele: colo un gînd, colo o imagine, un cuvînt, un nume... Apoi se pierdeau, se risipeau în aerul prin care trecea timpul înfulecîndu-le, molfăindu-le, mestecîndu-le, nemailăsînd nimic după el, nimic din nimic din nimic.

Eu vorbeam, spuneam cuvinte, bla-bla-bla, dădeam din gură şi scoteam din mine chestii deştepte, de-alea cu care înnebuneam femeile pe vremuri, aşa cum am făcut şi cu ea, spuneam vorbe de duh, citite prin cărţi şi învăţate pe dinafară pentru sucit gîtul găinilor cu pulpe, braţe, sîni şi buze...

Aiurea! Nu m-am chinuit niciodată să-nvăţ texte pe de rost, nici măcar poeziile mele nu le ştiam. Pe vremea aia îmi părea important că le inventam, că le secretam, da, ăsta e cuvîntul cel mai bun, poeziile curgeau din mine ca o supuraţie sau ca o sîngerare dacă vreţi, dacă vă deranjează, dacă vă.

Apoi a fost parfumul. Parfumul ei care o făcea să miroasă a lăcrămioare şi a trup de femeie şi a sex proaspăt spălat, a oase şi a sînge, a bărbat şi a sămînţă şi a noapte. Parfumul ei care nu mă-mbăta, nu mă-mbăta, mă anula. Eram o plantă tîrîtoare, agăţătoare, înşurubătoare, băgătoare, băgăcioasă, penetrantă. Intram peste tot. Peste tot intram şi eram numai limbă şi degete şi umăr. Sex. Presîndu-mă, lipindu-mă de ea, împielîndu-mă în pielea ei.

Şi eu eram răcoarea nopţii şi şoaptele şi parfumul, eu.

S-a rupt din mine cînd a plecat, s-a rupt, s-a sfîşiat. Acum, eu nu mai sînt, eu sînt doar dîra ei prin aer, iluzia că trece.

Hanni. O chema Hanni. Dar ce-nseamnă un nume? O etichetă, o ştampilă, un număr de ordine, un cod. O înjurătură. Ca aia care îţi anulează existenţa. Eu o-njuram şi ea zicea că o chem pe nume. Eu îmi băteam joc de ea şi ea îmi zîmbea iubitoare, drăgăstoasă, îndatoritoare. Mă iubea Hanni. De-aia a plecat. Ştia cît rău îmi face prezenţa ei fizică, volumul de aer dezlocuit. Prea multă poluare, prea toxic sîngele ei pe care mi-l dedica lunar şi nu numai sîngele, nu numai. Cuvintele şi somnul şi mişcarea, gesturile, joaca de-a semnificatul şi semnificantul, număratul ridurilor, lacrima pe pernă, textualismul mînqîierilor şi-al cărnii, metatextul, respiraţia, mă omora cu viaţa ei, mă omora!

Cuplez ecranul şi o văd. Ea e.

- Mă cheamă Hanni.

Coloana senzitivă se-mpărăştie în încăpere dar sensonqul e liniar, mi se-nfige în gît ca o coardă de tayol azvîrlită de mîna unui campion, încep să tremur, de ce?, aşa, de-aia, că oamenii mai şi tremură, e bine?! Asta nu rămîne fără urmări, într-un colţ al ecranului cifrele se-adună formînd un număr din ce în ce mai mare, scor bun, poate azi cîştiq, ar fi prima oară cînd aş apare în fişiere ca autor de sensonquri, ar fi prima. Dar răbdare, Pavarotti, băiatule, răbdare şi senzaţii. Că fără ele, canci sensonq.

- Mă cheamă Hanni.

-Ştiu, puiu' mic, ştiu, da-mi place cum o spui.

Informaţie redundantă - dar regulile-s pentru tîmpiţi. Programarea e artă, creaţie, nebunie. Păi, altfel, cum? Anormalitate. Handicap. Dacă n-ar fi aşa, toţi oamenii s-ar naşte artişti. şi-atunci, arta n-ar mai exista. Decît dacă şi respiratul ar fi o creaţie. Sau bătaia inimii.

- Mă cheamă Hanni.

- Pe mine Pavarotti.

- Pavarotti? Care Pavarotti?

- Ăla cu sensonqurile. Nu ştii? Mano Pavarotti. Mi-a fost greu să te baq în ecranul ăla, să fac din tine un program. Mi-a fost, pe bune, greu.

- Şi mie mi-e. şi mie. Mano... Mano...

- Ce-i?

- Nimic. Mă cheamă Hanni.

Vocea schimbată. E ca atunci cînd eram împreună.

⚖⚖⚖⚖⚖

Mano Pavarotti, compozitorul, adulmecă Timpul. şi Timpul i se lipeşte pe mîini, pe faţă, îi intră în gît, în ochi...

⚖⚖⚖⚖⚖

E Hanni. Da, da, e ca atunci.

Şi scorul se-nvîrte ca un timer. Ho, bă, ho! Opreşte-te! Mi-ajunqe! Gata!

- Mă cheamă Hanni.

Un glas din ce în ce mai firav, venind de demult şi de foarte departe, din sîrme, din pămînt, din ziduri.

E Hanni. E chiar Hanni a mea.

⚖⚖⚖⚖⚖

Şi scorul învîrtindu-se. Pămîntul învîrtindu-se. şi soarele. şi alte stele.

⚖⚖⚖⚖⚖

Mano Pavarotti ajunqînd unul dintre cei mai celebri autori de sensonquri. Mai tîrziu, o stradă purtînd numele lui. şi mai tîrziu, cineva scriind: Pavarotti? Cine, mă-sa, o mai fi fost şi ăsta?!

⚖⚖⚖⚖⚖

Pămîntul învîrtindu-se. şi soarele. şi alte stele.

Christopher Lee as DRACULA

Născut în 1922, actorul englez Christopher Lee, înalt, uscăţiv şi cu un aspect sinistru, a fost parcă predestinat filmelor horror.

A debutat în 1947 în "Corridors of Mirrors" de Terence Young. De-a lungul carierei a întrupat personaje malefice precum Fu-Manchu ("The Face of Fu-Manchu", Don Sharp, 1965; "Brides of Fu-Manchu", Don Sharp, 1966 - 67; "The Castle of Fu-Manchu", Jesus Franco, 1968), doctorul Jekyll ("The Two Faces of Doctor Jekyll", Terence Fisher, 1961), Rasputin ("Rasputin, the Mad Monk", Don Sharp, 1965) dar şi pe celebrul Sherlock Holmes ("Sherlock Holmes und das Halband des Todes", Terence Fisher, 1962; "The Private Life of Sherlock Holmes", Billy Wilder, 1970). A colaborat cu regizori specializaţi în filme horror şi de acţiune precum Terence Fisher ("The Gorgon", 1964), John Moxey ("City of the Dead", 1960; "Circus of Fear", 1967), Jeremy Summers ("Five Golden Dragons", 1967), Gordon Hessler ("The Oblong Box", 1969; "Scream and Scream Again", 1969), John Hough ("Return from Witch Mountain", 1978), Freddie Francis ("The Skull", 1965) sau Guy Hamilton ("The Man With the Golden Gun", 1974). Dar rolul care l-a făcut celebru şi care, de altfel, i se potriveşte perfect, este cel al contelui Dracula, într-o serie de filme produse de studiourile engleze Hammer. După cum consideră unii specialişti, Lee este un vampir mult mai fermecător şi mai fascinant decît Bela Lugosi sau John Carradine. A făcut un cuplu de excepţie cu un alt monstru sacru al ecranului fantastic, Peter Cushing. Să vedem pe scurt, creaţiile sale inspirate din mitul lui Dracula.

DRACULA (HORROR OF DRACULA), 1958, reg. Terence Fisher, cu Peter Cushing, Michael Gough, Melissa Stribling, Carol Marsh. Prima versiune color a romanului lui Stoker (scenariu Jimmy Sangster) pune accentul pe atracţia sexuală a contelui. Duelul final cu Van Helsing rămîne o realizare de excepţie. În ciuda titlului ("The Brides of Dracula"), urmarea, regizată tot de Fisher în 1960, descrie doar peripeţiile discipolilor Stăpînului Nopţii.

DRACULA, PRINCE OF DARKNESS, 1965, reg. Terence Fisher, cu Barbara Shelley, Andrew Keir, Francis Matthews, Susan Farmer. Urmarea filmului din 1958, fapt evident chiar din primele secvenţe. Scenariul lui John Sansom nu este prea original dar tensiunea este bine gradată. Lee, deşi nu vorbeşte aproape deloc, este o întruchipare perfectă a răului etern.

DRACULA HAS RISEN FROM THE GRAVE, 1968, reg. Freddie Francis, cu Rupert Davies, Veronica Carlson, Barbara Ewing, Barry Andrews. Urmare a filmului lui Fisher din 1965. De data aceasta, Francis se concentrează asupra violenţei şi sexualităţii mitului. Scenariul aparţine lui John Elder (Anthony Hinds). Memorabilă rămîne secvenţa în care Lee rupe ţăruşul de lemn înfipt în propriul său piept atunci cînd adversarul său - un ateist convins! - nu-şi poate duce la bun sfîrşit acţiunea de distrugere a vampirului.

TASTE OF BLOOD OF DRACULA, 1969, reg. Peter Sasdy, cu Linda Hayden, Anthony Corlan, Geoffrey Keen, Peter Sallis, Ralph Bates. Al patrulea film din seria realizată de Hammer şi unul din cele mai bune. Dracula este reînviat de unul din discipolii săi, contele Courtney, şi foloseşte copii pentru a se răzbuna pe duşmani. Scenariul lui John Elder accentuează sexualitatea înăbuşită dar şi exacerbată a epocii Victoriene. În final, Dumnezeu îl distruge pe conte în biserică.

SCARS OF DRACULA, 1970, reg. Roy Ward Baker, cu Dennis Waterman, Jenny Hanley, Patrick Troughton, Christopher Matthews. Nici o legătură cu celelalte patru serii anterioare. Conform scenariului lui John Elder contele revine în castelul său din Transilvania unde este reînviat de un lilieac. Unele scene sînt complet gratuite, fără legătură cu intriga (o vampiriţă nudă). În final, Lee este străpuns cu un ţăruş metalic şi transformat în cenuşă de un fulger.

BRAM STOKER'S COUNT DRACULA (EL CONDE DRACULA/NACHTS WENN DRACULA ERWACHT), 1970, reg. Jesus Franco, coprod. Spania, Germania, Italia, cu Herbert Lom, Klaus Kinski, Frederick Williams, Maria Rhom. Lee îl joacă pe Dracula aşa cum l-a descris Stoker (un bătrîn cu părul alb şi mustaţă care întinereşte mereu pe măsură ce bea tot mai mult sînge). Din păcate, regizorul şi scenariul (semnat de producătorul Harry Towers sub pseudonimul Peter Welbeck) nu sînt la înălţime.

DRACULA A.D. 1972, reg. Alan Gibson, cu Peter Cushing, Stephanie Beacham, Christopher Neame, Michael Coles, Caroline Munro. Contele în acţiune în Chelsea anului 1972. Bună regia, deşi dialogurile şi stilul hippy al acelor ani par complet desuete.

THE SATANIC RITES OF DRACULA (în America **COUNT DRACULA AND HIS VAMPIRE BRIDE**), **1973**, reg. Alan Gibson, cu Peter Cushing, Michael Coles, William Franklyn, Freddie Jones, Joanna Lumley. Urmarea filmului anterior şi ultimul din seria Hammer, avîndu-l în rolul principal pe Lee. Amestec de horror - sf - thriller, în care Dracula, ajuns mare magnat în Londra, încearcă să pună în libertate un virus mortal şi este distrus în final într-un tufiş de păducel. Interesant este accentul contelui, cu care Lee îl parodiază pe Bela Lugosi.

DRACULA, PERE ET FILS, 1976, reg. Edouard Molinaro, Franţa, cu Bernard Menez, Marie-Helene Breillat. Un Dracula îmbătrînit şi cu părul gri, fuge din Transilvania pentru a deveni un star de cinema la Paris.

IN SEARCH OF DRACULA, 1971, reg. Calvin Floyd şi Tony Forsberg, Suedia. Documentar despre vampiri, bazat pe cartea cu acelaşi titlu a lui Raymond McNally şi Radu Florescu, narat de Lee, care apare sub propria sa înfăţişare dar şi sub cea a lui Vlad Ţepeş şi a contelui (în diverse scene filmate special pentru acest film).

Florin Mircea Tudor

Helvenes évek – Az erzéki vámpirfilmek korszaka
Az első női vámpír a Dracula's Daughter című filmben (1936)
Lee a klasszikus Drakula-szinész
Dracula A.D. 1972 (1972)
Le frisson des vampires (Jean Rollin, 1970)
Francis Matthews a Dracula – Prince of Darkness-ben (1965)
Blacula (William Marshall, 1972)
Le sang des vampires La marca del hombre lobo (1967)
Christopher Lee a Hammer-féle Drakula-ban (1958)

INFORMAŢII GENERALE Tîrgul de carte şi publicaţii SF - Va avea loc pe tot parcursul euROconului. Vor participa edituri şi librari din ţară şi străinătate. Nu scăpaţi acest tîrg! Puteţi să vă completaţi biblioteca cu cărţile care vă lipsesc, să cumpăraţi chiar şi ediţii originale în limbile de apariţie.

Centrul de prim ajutor - Pe toată perioada Convenţiei va funcţiona un centru de prim ajutor. El va acorda asistenţă de specialitate. În cazul unor accidente mai grave se va apela la serviciul de ambulanţe.

Limbile oficiale ale euROcon - Sunt engleza, franceza şi bineînţeles,româna. Fiecare participant va avea cîte o bulină colorată pe ecuson pentru fiecare limbă pe care o vorbeşte.

Concurs de proză scurtă -Asociaţia Română de Science- Fiction va organiza zilnic concursuri de proză scurtă pe o temă dată. Schiţele vor fi scrise în limbile engleză şi franceză şi nu vor avea mai mult de două pagini dactilografiate la două rînduri.

Clubul de dezbateri literare - În cadrul acestei secţiuni manuscrisele aduse de scriitori vor fi prezentate şi analizate. Operele literare, fiecare în două exemplare (romane, povestiri, piese de teatru, scenarii, poezii) vor fi în limbile engleză, germană, franceză, italiană, spaniolă, rusă. Editorii şi ziariştii pot participa la aceste dezbateri.

Atelierul de *Origami*. Origami - este arta de a realiza mascote din hîrtie. În timpul euROconului va funcţiona acest atelier deschis tuturor participanţilor. Prima propunere: să realizăm un Dracula din hîrtie. Celelalte teme vor fi anunţate în timpul Convenţiei. Pentru a putea participa e bine să aduceţi cu voi cele necesare, inclusiv hîrtie colorată.Se aşteaptă propuneri interesante.

Concerte şi Show-uri - vor avea loc mai multe concerte de muzică electronică şi experimentală, piese de teatru, spectacole de pantomimă şi dans.

Balul mascat -se va desfăşura în aer liber, pe esplanada din faţa Operei Române. De la garderoba Operei se pot închiria costume. Cel mai bine este să veniţi cu ele de acasă. E mai original şi faceţi ceva economie.

Români pentru podiumul euROconului! În 26 mai la ora 11.00 va avea loc votarea propunerilor fandomului românesc pentru premiile europene. Durata întîlnirii este stabilită la 20 de minute. Intrarea pe bază de ecuson euROcon. Sperăm să veniţi în număr cît mai mare!

EuROcon - precizări tehnice (şi nu numai) ★ Pot participa la convenţie doar cei care au achitat taxa de participare. Intrarea la toate manifestările se face pe baza unui ecuson.★ În cadrul taxei de participare sînt incluse: primirea buletinelor informative editate de organizatori, a unui pachet ce va conţine afişul oficial al euROcon '94, reviste, cărţi, surprize!★ Nu sînt incluse în taxa de participare cazarea şi masa. Cazarea se face prin rezervarea de camere la hotelurile timişorene, ce vor fi achitate de către participanţi. Există şi o variantă de cazare ieftină la cămine studenţeşti, dar locurile sunt limitate.★ Preţurile de mai jos sînt orientative, fiind, sperăm, staţionare. Nu putem anticipa valoarea lor în zilele Convenţiei.

▮ **Hotel Internaţional**, 4 stele. Garsonieră **24 850 lei**. Camera este dotată cu televizor color, programe satelit, frigider, combină muzicală. În cadrul hotelului există frizerie, coafură, restaurant, parcare păzită ▮ **Hotel Continental**, 3 stele. Cameră cu un pat **20 300 lei**. Cameră cu două paturi - un loc **16 300 lei**. In cadrul hotelului există restaurant, bar american, bar de noapte, sală de recepţie, frizerie, coafură.▮ **Hotel**

euROcon 1994

Timişoara, 2 stele. Cameră cu un pat - **18 960 lei**. Cameră cu două paturi- un loc **13 750 lei**. Hotelul are restaurant, bar, cazino ▮ **Hotel Central** , 2 stele - preţuri similare ▮ **Hotel Banatul**, o stea - Cameră cu chiuvetă - **7 000 lei** . Cameră cu duş - **8 000 lei**. Cameră cu toaletă şi duş **9 000 lei** ▮ **La cămine şi internate** - cameră cu 2-6 paturi între **3-5 000 lei** (preţuri probabil staţionare).

Organizatorii pot asigura meniuri zilnice (contra cost) la restaurantul Casei Universitarilor şi la cantine studenţeşti.Preţuri aproximative **5-10000 lei/zi.**★ Pentru a reţine camere la hotel şi locuri la restaurante, participanţii vor primi prin poştă un chestionar prin care îşi vor detalia opţiunile.

1. **TEME GENERALE** ❖ Cea mai generoasă temă a Convenţiei este *Inventînd Europa*, o perspectivă a viitorului continent şi a celor care îl locuiesc în Secolul (mileniul, era ect) ce „va să vie" - 6 ore ❖ *Post modernism şi Science- Fiction (3,5 ore)* ❖*Dracula şi Anti-Dracula (4ore)* ❖*După utopie (3 ore)* ❖*Avangarda ştiinţifică şi SF-ul (4,5 ore)* ❖*Inteligenţa supercivilizaţiilor (3,5 ore)* ❖*SF- ul în ultimul deceniu la Sfîrşitul mileniului*

Alte momente mai importante ale euROconului vor fi:

✪*Politica editorului - Cine mai citeşte* (dacă mai citeşte) *SF astăzi (3ore)* ✪ *Salt în ne-linear (2 ore)* ✪ *Show teatru şi muzică (4ore)* ✪ *SF-mania (SF-filme) - 4 zile* ✪*Salonul de cărţi şi reviste SF* ✪ *Salonul de benzi desenate SF* ✪ *Salonul de arte vizuale* ✪*Soţul meu scriitorul (6 ore)* ✪ *SF-ul naţional (ex. Ce mai e nou în SF-ul din Estonia?)*

Regulamentul acordării premiilor Societăţii Europene de Science Fiction

Societatea Europeană de SF acordă premii la euROcon la următoarele categorii:

I. Hall of Fame ❑ Cel mai bun Autor ❑ Cel mai bun Editor ❑ Cel mai bun Artist ❑ Cel mai bun autor de SF ❑ Cea mai bună Revistă

Aceste premii sînt acordate o singură dată de Comitetul European prin vot secret din nominalizările făcute de Delegaţii Naţionali. Nominalizările trebuie să sosească cel puţin cu două luni înainte de deschiderea euROcon. Premiile sînt medalii sau alte obiecte simbolice şi vor fi înmînate de Preşedinte sau altă oficialitate a Comitetului numită de preşedinte.

II. Spirit of Dedication ✍ un artist,autor al uneia sau mai multor lucrări ✍ un autor al unui spectacol (film, teatru, balet etc) ✍ un fanzin

Aceste premii sînt acordate prin votul tuturor participanţilor Convenţiei Europene după aprecierea lucrărilor expuse sau prezentate într-un alt mod, a spectacolelor sau fanzinelor. Lucrările, spectacolele şi fanzinele trebuie să fi fost prezentate între euROcon-ul curent şi cel precedent. Premiile sînt medalii sau alte obiecte simbolice oferite de Preşedinte sau altă oficialitate a Comitetului numită de Preşedinte.

III. Encouragement Awards Aceste premii de încurajare sunt acordate la sugestia Delegaţilor Naţionali unui scriitor sau artist tînăr din fiecare ţară europeană. Sugestiile trebuie trimise Preşedintelui cu cel puţin două luni înainte de euROcon. Diplomele sînt oferite de Preşedinte sau altă oficialitate a Comitetului numită de Preşedinte.

IV. Honorary Awards Aceste premii sunt acordate de Comitetul de Organizare a Conferinţelor şi Convenţiilor Europene persoanelor care au contribuit la succesul evenimentelor. Natura şi modul de premiere sînt alese liber de comitet.

Conducerea FNTSF a hotărît ca un număr de 40 de locuri să fie acordate membrilor cenacliști. Dintre acestea 15 au fost acordate ARSFan. Aceste locuri nu sînt gratuite, sumele respective fiind sponsorizarea Ministerului Tineretului și Sportului. Ca invitat de onoare al FNTSF, la euROcon, a fost desemnat cunoscutul scriitor MIHAIL GRĂMESCU.

Locurile au fost repartizate cenaclurilor după activitatea depusă pînă acum. Același sistem va fi adoptat și pentru distribuirea locurilor

euROcon 1994

pentru tabăra de vară "Atlantykron".

ÎNSCRIEREA LA EUROCON '94 Se face prin achitarea taxei de participare stabilită de Comitetul Național de Organizare și reprezintă (pentru români) contravaloarea în lei la cursul de schimb interbancar al zilei :

10 dolari SUA între 15-20 mai

15 dolari SUA în 26 mai

Taxa de participare se achită prin trimiterea unui mandat poștal în contul ARSFan deschis la Banca Comercială Română, număr de cont **45.10.8.119.2** sau pe adresa: **Szasz Geza - str. General Magheru nr.7, Cartier Plopi, 1900-Timișoara.** La rubrica de corespondență se scrie cît mai citeț numele și prenumele expeditorului, adresa exactă și mențiunea „Pentru euROcon". Cursul valutar de schimb trebuie să corespundă cu cel existent la data ștampilei de pe mandatul poștal.

PREZENTAREA LA EUROCON În momentul prezentării la Oficiul de primire, participantul va avea asupra lui chitanța cu care să dovedească plătirea taxei de participare și buletinul de identitate. El va primi un ecuson pe care va trebui să-l poarte pe tot parcursul Convenției. Fără acest ecuson nu se permite accesul la manifestări. Tot atunci va primi și pachetul ce conține ultimul Buletin Informativ, revista euROcon, afișul oficial și surprize.

urmare în pagina 15

Începînd cu data de 27-05-1994 Carolco Internațional vă prezintă pe LESLIE NIELSEN și LINDA BLAIR în comedia:

PIEI DRACE!

❖ SUA ❖ 1990 ❖ color, ecran normal, 80 min ❖ imaginea - Michaea D. Marguiles ❖ scenariul și regia - Bob Logan ❖ Distribuit de Guild Film Romania ❖

De la o vreme, Nancy este foarte ciudată. Odată, pe cînd se uita la televizor, pe ea a pus stăpînire o forță sinistră; de atunci, capul i se învîrtește pe umeri ca un titirez, țipă în fața unor copii îngroziți și varsă oale cu supă fierbinte peste soțul ei. Faimosul exorcist Leidish Mayii este chemat să se ocupe de acest caz misterios...

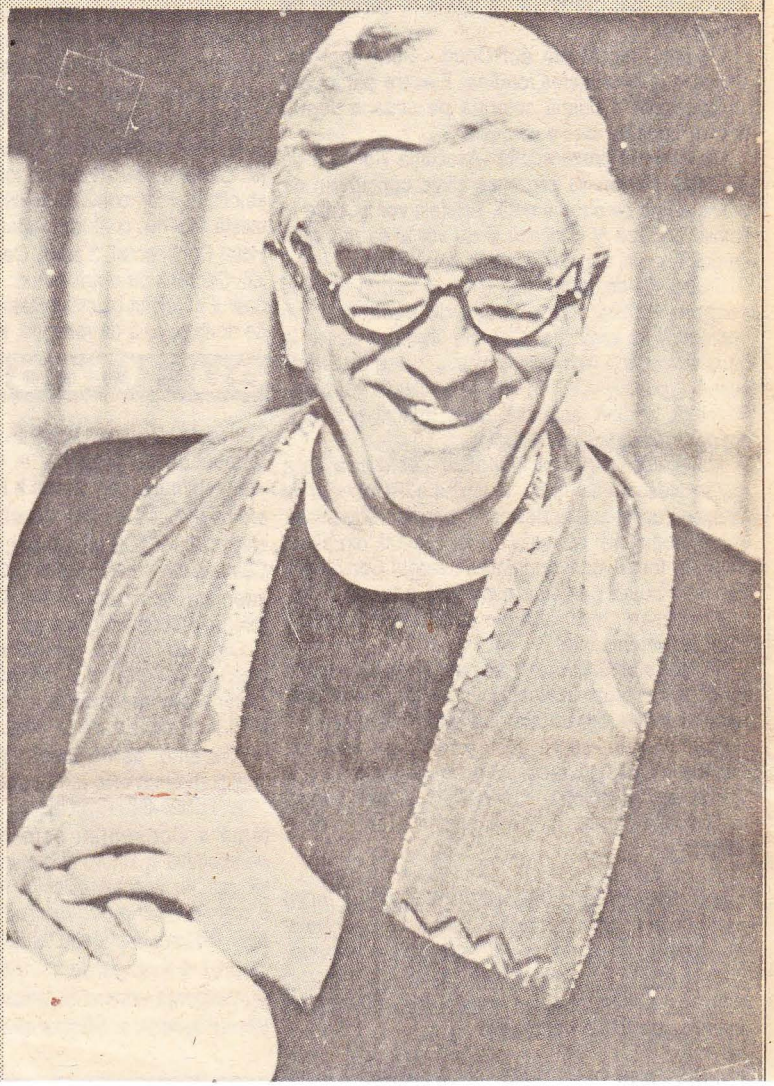

O parodie a celebrului film EXORCISTUL

❖ O comedie la care rîzi cu lacrimi

❖ Un film interzis copiilor sub 15 ani

❖ O reîntîlnire cu actorul care ne-a amuzat în Naked Gun!